

PERRY RHODAN

210

H. G. Ewers NA STOPĚ CRESTU

Přeložila Anna Štorkánová

1.

Kotouče páry se vyvalily proti poručíkovi Omaru Hawkovi a okrill kýchl.

„Klid, Sherlocku!"

Osm nohou s drápy pleskalo o vlhký beton a jak za sebou Sherlock táhl své metr dlouhé tělo, vydávalo to hlasitý drásavý zvuk. Opět kýchl a odněkud z páry zazněl posměšný hlas: „Na zdraví!"

Omar Hawk se ušklíbl. Kdyby neviditelný posměváček věděl, kdo tu kýchal, jistě by si nedovolil cokoli říct. Okrill neodpovídal obecnému vkusu ani ve světě, který byl zvyklý na kuriozity všeho druhu. Čistě po vnější stránce se podobal poněkud křehce stavěné, asi metr dlouhé a půl metru vysoké pozemské žábě. Jinak měl osm noh. Zadní pár byl nejsilnější a při normální gravitaci kolem jednoho g umožňoval dvacetimetrové skoky. Obě prostřední nohy byly neobyčejně krátké a sloužily zvířeti k tomu, aby se pomocí přísavek udrželo na hladkém a kluzkém povrchu. Přední pár byl dlouhý a s dvěma prackami o velikosti talíře. Když se to vzalo kolem a kolem, Sherlock vypadal jako zvíře, které se dovede postarat o svou obranu. To si ovšem myslel jen ten, kdo nevěděl, že toto hodnocení je vlastně podceňování.

Klaply dveře a kolem Omara Hawka prošla urostlá žena v uniformě ženského policejního sboru v Hondru. Přívětivě poděkovala za poručíkův pozdrav, ale úsměv jí ztuhl na rtech, když zaznělo hlasité mlasknutí.

Hawk slyšel, jak žena zalapala po dechu a honem chtěl zmizet za dveřmi, nad nimiž svítil nápis Sauna pro muže.

Ostrý hlas ji přinutil zastavit. „Co to má znamenat, poručíku?"

Provinile sklopil hlavu, ale mlasknutí zaznělo znovu.

Policistka sebou škubla a najednou uviděla okrilla. Hawk měl v

prvním momentě pocit, že se zhroutí, ale patrně ji podcenil.

„To mlaskal tenhle... Tvor? Co je to za zvíře? Je to vůbec zvíře..?“

„Hý!“ křikl Hawk, když okrill napnul zadní nohy ke skoku a svýma velikýma modročernýma očima se díval skrz policistku.

„Promiňte!“ Hawk se lehce uklonil. „To je okrill, zvíře z planety Oxtorne, mého domova. Je mi líto, že jste si špatně vyložila jeho mlasknutí...“

„Oxtorne...“ pronesla zamyšleně. „To už jsem někde slyšela. Není to osmá planeta slunce Illema?“ „Správně!“ Hawk zazářil radostí. „Ale pokud si vzpomínám, na Oxtornu má být přitažlivost 4,8 g a vy říkáte, že to je váš domov...“

„Vy o tom pochybujete, protože vypadám jako normální člověk,“ vzdychl Hawk. „A přesto je to pravda, madame. My na Oxtornu jsme přizpůsobení k prostředí a máme kompaktní konstituci. To je jediná možnost přežití, protože Oxtorne je planeta s extrémními změnami klimatu.“

Sherlock na potvrzení kýchl, pak vymrštil svůj jasně červený jazyk a ten, původně silný a kulatý, se natáhl jako gumička ke zdi. Jedna žárovka se rozprskla, světlo zhaslo a zbylo jen modré nouzové osvětlení.

„Co to bylo?“ zeptala se policistka, v modrém světle úplněbledá.

„Přepálila se pojistka,“ odpověděl Hawk. V té chvíli světlo zase naskočilo a tím mu dalo za pravdu.

Policistka o tom patrně nebyla tak docela přesvědčená a s vylekaným pohledem na Sherlockův jazyk zmizela mezi dveřmi.

Omar Hawk se vyčítavě podíval na svého okrilla.

„Jestli mě ještě jednou ztrapníš, nedám ti najíst!“ a odtáhl okrilla na řetězu za sebou k automatu.

„Prosím extrémní saunu pro dvě osoby!“

„Jeden solar padesát, pane,“ zaznělo z reproduktoru.

Hawk zasunul do příslušného otvoru stosolarovou bankovku a o chvíli později vypadly dvě vstupenky společně s drobnými. Hawk schoval peníze a prošel dveřmi, které se automaticky otevřely, do sauny. Vstupní prostory do kabin byly různé, protože sem chodili

muži z nejružnějších světů a jejich požadavky na saunu byly stejně rozdílné jako klimatické podmínky na jejich planetách.

Omar Hawk se svlékl a protáhl. Na průměrného Pozemšťana byl velký, měřil metr devadesát. Světle hnědá, olejovitá kůže byla napjatá a pevná jako plastický kov skafandru. Ramena, široká metr dvacet, svědčila o tělesné síle, ale tento dojem byl poněkud oslaben nepoměrně velkýma nohama. Hawk nosil číslo bot 61.

Omar Hawk měl úplně holou hlavu a bezvousý obličej, výjimku tvořilo jen obočí, pod kterým svítily pozorné šedozelené oči.

„Pojď, Sherlocku!“

Odepnul řetěz od obojku. Beztak byl dobrý jen na uklidnění bázlivých povah. Okrill hopsal za svým pánem.

Horká pára se jim vyvalila vstříc a okrill začal kýchat. U tvorů jeho druhu to bylo znamením vrcholného blaha.

Z páry zazněl dunivý smích. „Lázeňský! Zvyšte teplotu o deset stupňů! Tady je někomu zima!“

Hawk se ušklíbl, ale neřekl nic. Opřel se o okrillovu hlavu a dal se vést jeho schopnostmi stopaře na bázi infračervených paprsků. A jak šel kolem muže, který volal, plácl ho do zad.

Odpovědí mu byla strašlivá kletba. „Ty čubčí synu! Co sem taháš roboty?“

Ted' se zase zasmál Omar Hawk. „Jestli už nesnesete ani jemný dotyk rukou, co pohledáváte v extrémní sauně, zženštilý playboi?“

Několik mužských hlasů se zasmálo.

Z místa, kde musel stát ten první, zaznělo zafunění. Omar Hawk, který tušil, jak neznámý zareaguje, uklidňoval okrilla.

Okrill se přitiskl k zemi a vzal všechno na sebe. Taky to stálo za to. Rozzuřený muž o něj zakopl a vybil si na něm vztek, který směřoval na Hawka. Na jeho kůži zabubnovaly pěsti a nakonec dostal kopanec s lakonickou poznámkou: „Jestli mě kousneš, bestie, tak..!“ Zvuky kroků se vzdálily.

Omar Hawk pochválil okrilla, labužnický se natáhl a nechal do svých pórů proudit horkou páru. Po deseti minutách byla pára vystřídána proudem ledové vody, jako by náhle nastala průtrž mračen.

Pak vytryskly horké proudy vody a masírovaly těla těch, kteří se mohli odvážit do extrémní sauny. Pak přišel sníh, opět horká pára a hrubozrnné krupobití. Omar Hawk a jeho okrilla vychutnávali rafinované požitky a snili o rodném světě.

Prostor byl v těchto místech úplně prázdný, ale najednou se paprsky zeleného slunce Whilor dotkly hladkého povrchu elipsoidního zjevení, které se vynořilo do normálního vesmíru.

Vesmírné plavidlo, podobné přízraku, byl spáče jet, jedna z prvních pozemských Gazel, výzvědných ozbrojených lodí diskového tvaru o průměru pětatřicet metrů.

Několik vteřin po vynoření spáče jetu zaplálo na osmnácti místech na zesílené kruhové části bílé světlo, jako by tam vyšlo osmnáct miniaturních sluncí. Spáče jet se kolébal až do výchylky pětatřiceti stupňů od vertikální osy, takže trysky se jednu chvíli zdály být v pozici proti směru pohybu.

Solární maršál Julian Tiffloor seděl v pilotní kabině u poněkud zvýšené řídicí páky. Nenechal si to vzít a řídil spáče jet sám. V poslední době se k tomu dostal jen málokdy. To už byl úděl Solárního maršála, a přitom Tiffloor pilotoval vášnivě rád a byl taky nejlepším pilotem Solárního impéria, pokud vynecháme Perry Rhodana a Reginalda Bulla.

Tři muži uvnitř spáče jetu to věděli, jinak by asi při jeho krkolomném brzdícím manévru pořádně pobledli.

Spáče jet div nepukl, když impulsní pohon po umlknutí relativně tiše pracujících generátorů najel na plný výkon. Plavidlo v se tomto okamžiku podobalo schránce explodující fúzní bomby. Vyztužení kabin vibrovalo jako nádobí z tenkého skla. Výstražná automatika spustila nelibozvučný tón a signalizovala přehřátí. Julian Tiffloor ji nechal pískat. O nic víc se nestaral o teploměry. Dokud není červené znaménko překročeno aspoň o deset stupňů, nehrozí nebezpečí. Konečně se elektronické ukazatele vrátily k normálu, komprimované partikulární proudy zbrzdily plavidlo natolik, že už nezářily na tryskách jako žhavé koule, ale v podobě světelných šípů směřovaly k

Opposite, třetí planetě zeleného slunce Whilor.

Julian Tifflor se uvolnil. Jeho šedé oči dostaly typický zasněný výraz, který už zmýlil tolik lidí.

„Přestávka na cigaretu, pánové," oznámil s úsměvem Solární maršál, ale jeho úsměv prozrazoval, že je myšlenkami úplně jinde. Julian Tifflor byl v duchu u muže,

který byl pro něj vzorem, totiž u Perryho Rhodana. Tifflor se Velkému administrátorovi velice podobal, a podobal se mu dokonce i po duševní stránce. Kdo ty dva viděl pohromadě a slyšel je udílet rozkazy, řekl by, že se jedná o dvojčata. Pokud jde o krizové situace, oba muži je řešili stejně rychle a uvážlivě. Nebylo náhodou, že právě on se postavil na Rhodanovo místo po dobu několika měsíců, kdy byl Rhodan a Atlan pohřešován a celé Impérium ohroženo. Bez velkých gest upevnil mocenskou pozici lidstva a učinil Solární impérium prakticky nenapadnutelné. Když se Perry Rhodan vrátil, zjistil, že Tifflor vlastně uskutečnil jeho tajné sny. Výrazem díky se stal pevný stisk rukou a oba muži se okamžitě chopili úkolů, nutných ke konsolidaci impéria.

Julian Tifflor s nádechem melancholie myslel na to, že Perry Rhodan zmizel a tíha zodpovědnosti zase spočívá na ramenou jeho nejvěrnějších. Tentokrát tu aspoň zůstal Viceadministrátor Reginald Bull, takže Tifflor se mohl věnovat i vedení flotily.

Koutky úst Juliana Tifflora sebou zacukaly. Žádný člověk nemohl mít přehled nad flotilou bez gigantické inpotroniky Nathana. Nathan byl počítačový mozek, instalovaný na — nebo lépe řečeno v - Měsíci u planety Země a jeho kapacita byla větší než u dřívějšího regenta Arkonidanů, který v dobách své existence ovládal impérium čítající více než 150 000 slunečních systémů

— Velké impérium Arkonidanů ve hvězdokupě M 13.

Toto impérium již neexistovalo, stejně jako zmizelo Spojené impérium, svazek Akonanů, Arkonidanů a Pozemšťanů.

Ve známých oblastech galaxie panoval neklid.

Jediné Solární impérium představovalo pevnou jednotu, mocnější než dřívější Spojené impérium, přestože nemyslelo na expanzi.

Lidstvo mělo jiné cíle.

Julian Tifflor se pokusil aspoň přibližně vypočítat, kolik vědců a techniku pracuje na dosažení těch cílů. Nejrozsáhlejší a nejtajnější byl program dosažení sousední galaxie, tak zvané Mlhoviny Andromedy.

Tifflorovi bylo jasné, že jeho výpočty nemají smysl. Na programu se přímo nebo zprostředkovaně podílela všechna průmyslová odvětví Solárního impéria.

Přemostění prázdného prostoru bylo před vyřešením. A právě proto měl Julian Tifflor tak naspěch. Jako velitel flotily měl velký díl odpovědnosti za úspěch programu. Tato odpovědnost jej velice tížila, protože pokud se přemostění nezdaří, nepodaří se objasnit osud Perry Rhodana.

29. srpna roku 2400 pozemského času dorazila na planetu Opposite zpráva, že CRESTII se skokem, zprostředkovaným tajemným hvězdným transponderem, dostala do přijímací stanice, vzdálené devět set tisíc světelných let od Země.

Všechno ostatní se utápělo v temnotách. Dnes bylo 3. října 2400.

2.

Folger Tashit odstoupil od řídicího panelu palubní pozitroniky a šel pomalu ke stolu. V polovině cesty se zastavil, něco si pro sebe mumlal, a opět se otočil.

Pavel Kotranov, plukovník Solární flotily a kapitán ANDROTESTU I, nervózně těkal očima od chronometru ke dveřím centrály, odtud k Tashitovi a opět k hodinám.

Za ním zaznělo potlačované zakašlání.

„Posad'te se, přece, plukovníku," řekl vyčítavě hluboký hlas. „Připravujete mě o klid."

Plukovník Kotranov se otočil a zahleděl se do vodově modrých očí. Objevil v nich jiskřičky a v duchu se ptal, jestli to není výsměch. Ale kdo by to mohl uhodnout u člověka, jakým byl Allan D. Mercant!

„Rozkaz, pane!" Plukovník si vzdychl. „Já se z toho logika jednou zblázním, pane. Každou chvíli může dorazit Viceadministrátor a Tashit se motá kolem počítače."

Posadil se a bolestí se kousl do rtu.

„Copak?“ zeptal se Mercant. „Ploténky?“

Kotranov se usmál. „Ne, pane. Dnes ráno jsem potkal jednoho blázna.“ Opatrně napřímil záda a zaťal zuby. „V extrémní sauně. Ten chlap musel být ze světa s velkou gravitací. Praštil mě do zad jako nějaký robot.“

Allan D. Mercant se zasmál. Znal plukovníkovu vášeň pro sauny a věděl i to, jak Kotranov v podobném případě reaguje. Mercant nebyl jen vynikajícím psychologem, ale i empatem. „Jistě jste mu to vrátil...“ Kotranov sklopil hlavu. „Chtěl jsem, jenže jsem ho v té páře neviděl. Zakopl jsem o domácí zvíře toho chlapa... Takovou potvoru bych víckrát nechtěl potkat. Jednou mi to stačilo. Bylo to jako obří ropucha a mělo to ocelové svaly. Naštěstí to zůstalo klidné.“

„Jako ropucha?“ opakoval zamyšleně Mercant. „Hm, chápu vás. Přesto... Ale nechme toho! Myslím, že tu máte hovor!“

Kotranov zapnul interkom. Ohlásila se radiová centrála. „Pane, právě přijíždí kluzák s admirálem Hagehetem a viceadministrátorem Bullem. Pilot mi dal vědět. Pozemní kontrola hlásí přistání spáče je tu se solárním maršálem Tifflorem na palubě.“

„Děkuji. Požádejte šéfinženýra, aby okamžitě přišel na můstek.“

Kotranov zrušil spojení. Nadzvedl se, ale zase klesl zpátky a jeho prsty bubnovaly na desku stolu, zatímco se zuřivě díval na Folgera Tashita.

Mercant si toho všiml. „Bude pracovat na důležitém úkolu,“ snažil se uklidnit Kotranova.

„A kdy nepracoval na něčem důležitém, pane?“

Mercant sepnul ruce na břicho a vzdychl. Vypadal jako počestný měšťan u stolu, a přesto se v tomto muži skrývala energie a vitalita atomového výbuchu, i když ovládnutého. Allan D. Mercant nebyl nepřáteli obáván o nic méně než Perry Rhodan. Báli se jej hlavně ti, kteří chtěli lidstvu škodit záluďnými intrikami a odvrátit je od humanitárních cílů. Allan D. Mercant byl šéf galaktické tajné služby.

„Copak Tashit může za to, že universum je plné neřešitelných problémů, plukovníku?“

„Kdyby se o žádných nevědělo, on by šije našel!"

„Právě proto byl jmenován šéfem vědců, plukovníku. Jste příliš nervózní, můj milý."

Kotranov rychle stáhl ruce ze stolu. „Promiňte. Budu si na něj muset zvyknout."

Mercant přikývl.

Folger Tashit se tiše přiblížil a lehce se uklonil před Kotranovem. „Nevím, pane, jestli se nemýlím, ale zdálo se mi, že jste mě volal..."

Na okamžik to vypadalo, že Kotranov vybuchne, ale pak se škodolibě usmál. „Nemýlil jste se. Myslím, že by Viceadministrátor nebyl potěšen, kdybyste se mu představil v oděvu, na kterém chybí tři knoflíky."

Folger Tashit se po sobě podíval. „Ach ano, knoflíky. Byly to takové ty moderní věcičky ze stlačeného platino-iridiového prachu. Použil jsem je k posílení logického subspirálního zapojení nové pozitroniky. Půjdu si vzít něco jiného."

Plukovník Kotranov divoce zašermoval rukama a zalapal po dechu.

Tashit se u dveří obrátil. „Už to nebude třeba, pane."

Reginald Bull a Oton Hagehet právě vešli.

Príslušník hlídky u vstupu do vojenského vzdušného přístavu vrátil Omaru Hawkovi průkaz, zasalutoval a koutkem oka sledoval okrilla.

„Můžete jít, pane. Mám vám zavolat vůz?"

„Není třeba, seržante." Hawk se přimhouřenýma očima podíval k jihu. Slunce jej oslepovalo, a přesto rozeznal věžovitou kovovou konstrukci, která nápadně kontrastovala s kulovitými tělesy bitevních křižníků a jejíž špička se ztrácela v lehké mlze.

„K ANDROTESTU I to jsou čtyři kilometry," varoval ho seržant.

„Jste velmi pozorný, seržante," usmál se Hawk, „ale my nepotřebujeme kluzák. Máme tam být za deset minut, tak prostě prodloužíme krok."

Seržant zasalutoval a s otevřenými ústy zíral na poručíkovy dlouhé skoky. Ještě víc jej překvapil okrill. Zvíře vypadalo, že mu dělá potíže udržet tempo i s pomalým chodcem, ale jeho skoky byly neobyčejně elegantní. Seržant odhadoval rychlost podivného páru na dvacet

kilometrů v hodině.

O deset minut později se divil další strážný.

Posádka ANDROTESTU I byla už na palubě, chyběl jen specialista na hnací ústrojí a nějaký poručík. Fran Misko si před nástupem na stráž prohlížel seznam osob, jimž je povolen vstup na palubu a lámal si hlavu s oním poručíkem. V seznamu stálo: Omar Hawk, poručík Speciálního výzvědného oddílu.

Fran Misko žádný takový oddíl neznal a kromě toho ten poručík Hawk jako jediný člen posádky nepocházel ze speciálních komand Galaktické tajné služby.

A teď mu klesla brada stejně jako strážnému u vchodu.

Když se poručík Hawk zastavil u rampy, Fran Misko se už stačil vzpamatovat. Konečně absolvoval výcvik, jakého se nedostalo jen tak někomu a kromě toho byl znám korektností a smyslem pro povinnost. Přitom nebyl v jeho chování ani stín pedantérie.

Omar Hawk opětoval jeho pozdrav. „Poručík Hawk s okrillem.“

Fran Misko nechal klesnout ruku, kterou salutoval: „Můžete jít, poručíku, ale bude potřeba vyřídit ještě jednu formalitu. Musíte mi podepsat plnou moc, abych mohl odeslat vašeho mandrilla do karantény...”

„Promiňte, seržante, ale okrill dostal stejný rozkaz jako já.“

„Mám tu hlídku, poručíku, a viděl jsem seznam posádky i dalších osob, které smějí vstoupit na palubu. Kvadrill mezi nimi není...”

„Okrill,“ opravil jej jemně Hawk. „Je 13,25. Ve 13,30 mám být na můstku i se Sherlockem.“

„Sherlockem?”

„To je jméno mého okrilla. Stejně se jmenoval jeden pozemský detektiv, který byl ovšem proti okrillovi bezvýznamným čmuchalem...”

Poručík Hawk prošel kolem úplně konsternovaného Miska a vstoupil na běžící pás. Okrill jej následoval.

„Stůjte, poručíku!” vykřikl Misko. „Robot okrilla zabije!”

Hned vedle běžícího pásu stál bojový robot lehčího typu určený pro potřeby policie. Okrill byl jen zvíře a v programech těchto robotů bylo

zakódováno korektní jednání pouze s lidmi.

Robot pustil Hawka, protože věděl, že ten může projít a oběma rukama sáhl na okrilla.

Zvíře jednalo tak rychle, že Misko viděl už jen to, jak robot přeletěl přes zábradlí a z jeho očních důlků vyšlehly dva blesky.

Okrill stáhl jazyk, pohlédl na svoje dílo a kýchl.

Misko zvedl ke rtům kapesní telekom.

Reginald Bull klouzal pohledem po mužích kolem stolu.

Plukovník Pavel Kotranov, 36 let, plavovlasý, vysoký metr devadesát, světle modré oči, které prozrazují původ ze Sibíře - kapitán ANDROTESTU I.

Major Tong-Jaho, 34 let, malý, křehce stavěný, čilý, téměř vždy trochu pootevřená ústa s velkými zuby, černé vlasy - hlavní inženýr a druhý důstojník.

Major Ez Hattinger, 29 let, středně velký, hranatý, orlí nos, těžká brada, hnědé oči, mocné pěsti - první důstojník.

Logik Folger Tashit, 34 let, štíhlý, středně velký, hnědé vlnité vlasy, hnědé oči, flegmatik, neobyčejný duch - šéf vědecké expedice.

To byli nejdůležitější muži ANDROTESTU.

U stolu seděli ještě Allan D. Mercant, Julian Tiffloor a Oton Hagehet. Ti nepoletí, stejně jako on, ale chtěli se podílet na přípravách expedice. Tiffloor si odkašlal. „Dříve než přistoupíme k podrobnostem, zmíním se v krátkosti o známých skutečnostech.

Andro-Test-Group-Program, krátce zvaný Anteg, se z iniciativy Velkého administrátora rozběhl ještě před startem CRESTU II. Je pouze jedním z mnoha našich výzkumných programů, zato nejdůležitějším.

Jeho cílem je vyvinout a vyzkoušet plavidla, která překlenou vzdálenost zhruba jednoho a půl milionu světelných let k Mlhovině Andromedy. Od počátku je nám jasné, že stojíme před nejtěžším úkolem lidstva. Se stoprocentní jistotou ani nevíme, jestli je Andromeda skutečně vzdálená 1,45 milionu světelných let. Naše observatoře zjistily, že některé z nejsvítivějších hvězd této galaxie se při použití stále lepších pozorovacích prostředků jeví jako kompaktní

oblaka ionizovaného vodíku. Jas těchto hvězd byl uznán jako měřítko pro určení vzdálenosti.

Ale ať je Andromeda vzdálená jakkoliv - je dosažitelná! Existence slunečního transmiteru dokazuje, že cesta tu je. A Perry Rhodan ji použil.

Ovšem na tuto cestu se zatím nemůžeme spolehnout.

Z těchto úvah vzešla myšlenka k postavení první lodi systému ANDROTEST. Vzhledem k tomu, že lineární pohon vydrží pouze šest set tisíc světelných let, musíme se uchýlit ke triku stavitelů prvních vesmírných lodí.

ANDROTESTI je čtyřstupňová loď dlouhá 1200 metrů, o průměru 300 metrů. Každý stupeň je, pokud se odstrojí, koulí o průměru tří set metrů. Jsou to tedy čtyři spojené lodi, z nichž každá disponuje lineárním pohonem s doletem 250 000 světelných let. Z toho vyplývá, že nedosáhneme do Andromedy, ale do přijímacího systému, kde skončil Rhodan, ano.

ANDROTEST I bude doprovázen dvěma plavidly Posbiů. Poletí stejnou cestou jako CREST II, tedy šestiúhelníkovým hvězdným transmiterem. Na rozdíl od CRESTU II ale bude schopen vrátit se vlastními silami.

Admirále Hagehete, vy jste řídil nakládání. Vešlo se všechno, co bylo potřeba?"

„Po pravdě řečeno jsem netušil, co všechno se dá do fragmentální lodi naložit, aniž by se přetížením rozpadla. Možná je to praktické plavidlo, ale válečné ani trochu. Nechybí nic, co by učinilo CREST II schopnou letu, i kdyby byla těžce poškozená. Posbiové nacpali do svých lodí i potraviny a léky a náklad váží asi 12 milionů tun. Tím by se dala zásobovat celá bitevní flotila. A pokud jde o ANDROTEST I..." Hagehet se podíval na Kotranova, „když jsem myslel, že jeho loď se musí pod tím, co naložil, rozplácnout, řekl mi jen: My taky umíme nakládat."

Reginald Bull se zasmál.

„Výborně, admirále, jsem s vámi spokojen," řekl Tiffloor Hagehetovi. „Plukovníkovi se nedivte. Pochází z rodiny, která se po

celé generace obávala hladu. Takoví lidé umějí shromažďovat."

Tentokrát se zasmáli všichni.

Tifflor se otočil: „Teď se musím zeptat vás, majore, jestli je loď v pořádku. Jistě jste na to osobně dohlédl."

Major Tong-Jaho odhalil zuby. „Na ANDROTESTU I není uvolněný jediný šroubeček, pane."

Tifflor se otočil na Folgera Tashita: „A jak to vypadá s logickou pozitronikou?"

„Jde o nejvýkonnější zařízení své generace." Tashit pokrčil rameny. „No, vždyť to taky bylo vyrobené na planetě Siga. Bude na čase, aby se Siganci snažili sestavit výkonnější ML mozek. S touhle bednou se daleko nedostanu."

Julian Tifflor zalapal po dechu a Reginald Bull reagoval svým typickým cholerickým způsobem: „Jste přepjatý, Tashite! Zkuste si sám postavit logický počítač a ještě navíc v mikrorozměrech a myšlenky na zlepšování vás přejdou!"

„On už to vylepšil," prohlásil klidně Allan D. Mercant. „Víte, Bulle, co udělal? Utrhl tři knoflíky ze svého oblečení a použil je k zesílení subspirálního řízení logických okruhů. Co vy na to?"

Bull hvízdal. „V dohledné době použiju motor svého kartáčku na zuby k posílení turbočerpadel vizmutového zásobníku." Ale rychle zase zvažněl a napřáhl k Tashitovi ruku. „Díky za ukázkou, jak silný může být náš duch. Jen tak dál!"

Allan D. Mercant si odkašlal a pohlédl na hodiny. „Je 13.35 pánové. Navrhují, abychom přerušili diskusi. Rád bych vám představil muže, který nepochází z experimentálního komanda Galaktické zpravodajské služby, tak jako ostatních čtyřicet devět mužů na ANDROTESTU I." Zmáčkl tlačítko interkomu a zeptal se: „Hlásil se už poručík Hawk?" Pak mu obočí vylétlo do výšky. „Robota? Neříkejte..! Nedopatření? Okrill nebyl na seznamu? To nevádí, pošlete je na můstek... Jak, prosím? No, jistě, bez stráže!"

Mercant vypnul interkom a zavrtěl hlavou.

„Co je s tím Hawkem?" chtěl vědět Bull.

Mercant se nenápadně podíval na Kotranova. „Nechtě se překvapit."

Zazářila kontrolka a zazněl kovový hlas automatického vrátného: „Poručík Hawk s okrillem."

Allan D. Mercant se zvedl a vykročil vstříc atleticky stavěnému muži v tmavomodré uniformě. Nasměroval jej ke stolu a nijak si nevšímal zvířete.

„Omar Hawk, poručík speciálního výzvědného oddílu," představil muže v modré kombinéze. „Tohle je jeho okrill. Jak se vůbec jmenuje, poručíku?"

„Sherlock, pane."

„Příznačné jméno. O pojmenování zvířat by se daly vést diskuse... Poručík Hawk stejně jako Sherlock pocházejí z Oxtornu v planetárním systému slunce Illema, kde přitažlivost činí 4,8 g. Okrillové nebyli dosud nikdy nasazeni, protože se nedají ochočit. Poručíku Hawkovi se jako prvnímu podařilo svého okrilla vycvičit. Zvíře má pro nás velikou cenu, protože je tak zvaný superstopař. Dokáže rekonstruovat stopy a události staré i několik let, které nezachytí žádný detektor na bázi infračervených paprsků."

Mercant položil mladému muži, který rozpačitě klopil oči, ruku kolem ramen. „Jen ne tak skromně!"

„Prý skromně..!" spustil plukovník Kotranov. „V životě jsem neviděl arogantnějšího chlapa! Jen se nedívejte tak nevinně!" zařval na Hawka. „Hned jsem vás poznal po hlase a ta obří žába..." Plukovník se otočil k ostatním: „Tenhle chlap mě v extrémní sauně praštil tak, že mě div nepřerazil!" Hawk se rozpačitě zadíval na svoje ruce. „To bylo jen takové malé plácnutí, pane!"

„A pak jste mi řekl, že jsem zženštilý playboy."

„Vy jste to vzal vážně, pane? Takže ta vaše poznámka, že jsem syn čubky, taky nebyla žert? V tom případě musím trvat na tom, abychom se po vykonaném poslání ještě jednou setkali." „Tak dost!" řekl Mercant. „Plukovník Kotranov a poručík Hawk: Oběma uděluji důtku. Více humoru, pánové! Při setkávání lidí z extrémně odlišných světů vždy nastanou jisté komplikace. Pokud na tu příhodu zapomenete, Zapomenu i já. Osobně jsem si od vašeho setkání sliboval spíš legraci. Zklamali jste mě, plukovníku i vy, poručíku... Takhle jsem to

nemyslel, když jsem se zmiňoval o vaší skromnosti." „Můžeme pokračovat?" zeptal se Reginald Bull. „Rád bych dodržel termín startu."

3.

Poručík Omar Hawk se díval na mocné Solárního impéria i poté, když opustili centrálu. Sledoval na obrazovce, jak Allan D. Mercant s Reginaldem Bullem nasedají do kluzáku, který je měl dopravit ke křižníku státní třídy IRELAND.

Hawk znal Zemi jen z filmů a vyprávění. Představoval si ji jako ráj, i když mu rozum napovídal, že něco takového není. Lidé se vždycky postarají o to, že jejich svět rájem není a je to tak dobře.

„Pozor!" zazněl hlas automatické kontroly, „čas té mínus deset minut čtyřicet sekund. Posádka zaujme místa v anatomických křeslech, zapojí bezpečnostní pásy a provede kontrolu ochranných oděvů."

Hawk uvažoval, jestli má jít do své kabiny nebo si za své působiště vybrat observatoř, když se za ním ozval drsný hlas:

„Co tady stojíte? Nemáte co dělat?"

„Právě jsem na cestě do observatoře, pane," odpověděl služebně neutrálním hlasem Hawk. Kotranov byl konečně jeho nadřízený.

Plukovník se ušklíbl. „Není třeba, poručíku. Zkuste být užitečný. Hlaste se v kuchyni."

„Rozkaz, pane. Dovolte mi otázku, pane: Co tam budu dělat? Rád bych vás upozornil, že nemůžu vzít do ruky nádobí aniž bych nezpůsobil nějakou škodu. Nebylo by lepší, kdybych štípal dříví na podpal?"

Nejdřív to vypadalo, že jej Kotranov pořádně sjede, ale nakonec zvítězila jeho v jádru dobrosrdečná povaha.

„Během startu je kuchyně mimo provoz. Jděte do observatoře a tu žábu si vezte sebou. Nechci, aby mi tu zdemolovala můstek."

„Dám pozor. ANDROTEST I je tak lehce stavěný, že by vám Sherlock dokázal vykousat díru ve stěně."

„Jděte, poručíku, při startu musíte být připoutaný," řekl Kotranov už

s pohledem na rozsvícené kontrolky řídicího pultu.

Observatoř ANDROTESTU I se nalézala v závratné výši nad startovací dráhou.

Omar Hawk pokynul na pozdrav službu konajícímu astronomovi a sesunul se do vedlejšího křesla. Udělal to opatrně, přesto lehátko zapraštělo. Okrill se natáhl vedle něj a díval se na obrazovky.

Vypadalo to, jako by okrill se zájmem sledoval, co se děje, ale Hawk věděl, že tomu tak není. Okrillové jsou zvířata bez rozumu v lidském slova smyslu. Mají inteligenci srovnatelnou s pozemskými ovčáckými psy, snad o něco větší, ale nelze je označit za rozumné tvory.

Vnější mikrofony zanašely do observatoře vytí sirén. Kluzáky zajely do bunkrů a strážní zmizeli v úkrytech. Kolem vojenského vzdušného přístavu bylo promítnuto silové pole, které mělo zabránit případnému poškození civilního přístavu a města Hondro. Tato opatření byla zcela na místě, protože startující lodě této třídy vyvolávaly tlakové vlny a vzdušné víry, které se nijak nelišily od výbuchu menších bomb.

Když sirény umlkly, bylo naprosté ticho. Posádka ANDROTESTU I se až na výjimky zdržovala ve čtvrtém, nejvyšším stupni. Pohon bude zapnut jen u prvního stupně, řízen bude ovšem z centrály čtvrtého. ANDROTEST II byl komplikovaný mechanismus a z ostatních plavidel s lineárním pohonem převzal jen některé principy.

„Té mínus třicet sekund!“ Hlas automatu byl přehlušen alarmem, přerušovaným v intervalech typických pro poslední varování před startem.

Omar Hawk se uvolnil, ačkoliv absorbéry pochopitelně plně eliminovaly extrémní přetížení. I v dobách chemických pohonů se stále dodržovala původní bezpečnostní opatření, jako by se lidem chtělo připomenout, jak jsou jejich těla křehká proti užívané energii.

Houkání alarmu utichlo.

„Té mínus deset sekund.“

Hawk se podíval na astronoma, který sice ležel v křesle, ale rukama nastavoval refraktor.

Lodí projelo slabé zachvění.

„Pět... čtyři... tři... dva... jedna... Start!“

Světle zelené útržky oblaků putovaly po obrazovce shora dolů a průhlednou plastikovou kupolí nad refraktorem zasvítil oslepující sluneční paprsek a zase zmizel. Horizont bez přechodu zanikl v černé tmě a na obrazovce zazářily hvězdy.

Automat ohlásil konec startovací pohotovosti a Omar Hawk odepnul pásy. Musel myslet na Oxtorne, na rudé pulzující slunce Illema a na blizardy, které se neustále střídají s horkými bouřemi. Na neproniknutelné lesy, bouřící vodopády mezi rozeklanými skalami, na padající laviny kamení, na stáda mamušu, sledovaná smečkami okrillů. Myslel na kupolovitá stavení na skalním výběžku na okraji Chliitské bažiny, na osadu v kamenité poušti s mnoha kupolovitými domy, na stavební stroje, které se pohybují jako pravěcí ještěři a podmaňují si krajinu: To všechno byl Oxtorne. A na něm lidé, kteří proklínají těžký osud, kteří denně bojují s nelítostnými povětrnostními podmínkami a mladá generace, která už je podmínkám přizpůsobena a chce uskutečnit plány na zmírnění účinků pulzujícího slunce.

Hawk se usmál. Ta loď, která jej unášela k Andromedě, byla taky trochu Oxtornem.

Automat mechanicky oznamoval vstup do lineárního prostoru a výstup z něj.

„Mám v refraktoru šestiúhelníkovou konstelaci,“ řekl astronom jako by nic.

Hawk k němu přistoupil a položil obezřetně ruku na jeho rameno. Byl rád, že patří k těmto lidem.

Major Ez Hattinger se zvedl z velitelského křesla a podal hlášení kapitánovi. Převzal velení lodi, zatímco Kotranov spal.

„Ke slunečnímu transmitteru doletíme asi za tři hodiny, pane. Rychlost 0,5. Žádné zvláštní události.“

„Děkuji.“ Kapitán Kotranov se posadil a přelétl očima kontrolky. „Můžete si odpočinout, majore.“

„Když dovolíte, zůstanu tady. Nerad bych si to nechal ujít.“

Kotranov se usmál. „Rozhodující okamžiky tak jako tak nezažijete,

majore. Víte přece... Podchlazení..."

Hattinger zavrčel cosi nesrozumitelného.

„Jak, prosím?"

„Řekl jsem, že to stojí za starou belu."

„Nemohl byste volit přesnější výrazy, majore?"

„Mohl, ale to byste se mnou rovnou vyrazil dveře, pane."

Kotranov si rezignovaně vzdychl. Dávno věděl, že je zbytečné pokoušet se vstípit prvnímu důstojníkovi zásady vybrané konverzace.

„Támhleto je sluneční transmitter, pane!"

Kotranov zvedl hlavu. „Nic nevidím. Kdybych tu neměl průběžná hlášení z měření gravitace, vůbec bych tu konstelaci nenašel."

„Já taky ne. Pouhýma očima holt nic nevidíte, protože se vzdáleností se postavení hvězd mění."

Kotranov přikývl a napjatě sledoval

diagram měření gravitace. Na čelní obrazovce vyvstalo šest žhnoucích obřích hvězd.

„Tam! To je ono! Blížíme se k transmitteru šikmo shora. Už jsme příliš blízko a nemůžeme vidět symetrické uspořádání."

Hattinger zamrkal a trochu se naklonil. Pak vyfoukl kouř ze své dýmky na jednu z obrazovek zaměřovačích přístrojů.

„Támhle jsou Posbiové, pane. Možná bychom jim ještě mohli zavolat." A okamžitě zapnul spojení s radiovou centrálou.

O chvíli později dostal spojení a na obrazovkách telekomu se objevily symboly obou velitelů.

„ANDROTEST I k P-1 a P-2," oslovil Kotranov oba velitele. „Blížíme se ke středu slunečního transmitteru. Přiblížte se, prosím. Jak to vypadá s koordinací kursu?"

„Tady je všechno v pořádku," odpověděli současně oba neviditelní velitelé. „Přiblížení uskutečněno na vzdálenost čtyř kilometrů. Nezapomeňte na narkózu. Konec."

„Konec!" potvrdil Kotranov a otočil se k Hattingerovi. „Tím je věc jasná. Pokud opravdu chcete zůstat tady, majore, můžete mi pomoci při přezkoušení automatického pilota. Já ještě musím vydat rozkazy posádce."

Ohlásila se spojovací centrála. „Spojení s Posbii vypadlo, pane.“

„Děkuji, to se dalo čekat.“

„To je podivná věc,“ mumlal Hattinger. „Šest uměle instalovaných sluncí s účinky, které neodpovídají fyzikálním zákonům ve známé oblasti galaxie.“

„Hyperenergetický zaměřovač rovněž vysadil,“ poznamenal Kotranov.

Major Ez Hattinger se zaťatými pěstmi opřel o ovládací pult a sledoval šest neklidně planoucích sluncí, které už dávno nevypadaly jako symetrická konstelace. V prostoru blikaly a zářily myriády vzdálených hvězd.

„Kontrola, majore! Jste připraven?“ upomenul ho Kotranov.

„Právě jste mě vytrhl z poetických úvah,“ pravil temně major.

Omar Hawk musel uklidňovat okrilla, který se bránil lékařským robotům. Konečně si lehl a stejně tak se Hawk položil na obrysové lehátko. Vnitřek jeho kabiny se podobal lékařské ošetrovně. Vypadaly tak všechny kabiny na ANDROTESTU I.

V žíle pocítil vpich drobounké jehly, zasyčela vysokotlaká tryska podchlazovacího narkotizačního agregátu a robot se naklonil: „Všechno je v pořádku, pane.“

Hawk se ušklíbl. Měl pocit, jako by jej tělo neposlouchalo, dýchal stále pomaleji a cítil chlad.

Po chvíli se Omar Hawk začal divit, že je pořád při vědomí. Že by narkóza nepůsobila? Nemohl sice vládnout tělem, ale byl si vědom své existence. Před očima se mu střídaly podivné obrazy. Někde duněl vodopád a od obzoru k obzoru se klenula duha.

Dávka byla příliš malá pro jeho metabolismus! Hawk si s úlekem uvědomil chybu, které se robot dopustil, které se musel dopustit. Bytost z extrémního světa je třikrát odolnější než Pozemšťan a to se netýká jen přírodních, ale i uměle vytvořených podmínek. Takovou je i narkóza. Jeho tělo sice znehybnila, ale ducha nepřemohla.

Monotónní dunění vodopádu nabralo na síle a do něj se ještě vmísil vysoký zvuk, na samé hranici vnímavosti lidského ucha.

Mezi barevnými kruhy a rotujícími skvrnami se vynořil obličej a

zmizel ještě než nabyl zřetelných obrysů. Zobrazil se jiný obličej, zmizel, zase se vynořil a zanikl ve víru měnících se barev a zvukové symfonie. Z barevných kruhů vyšlehovaly plameny a dotýkaly se špičatými prsty Hawkových očí a rozlézaly se dál po celém těle. Bylo to jako by jej bodaly tisíce jehel.

Bolest naráz zmizela.

Barevné kruhy se přestaly otáčet.

Z původně amorfní hmoty se začaly rýsovat zřetelné obrysy. Podobaly se lidskému obličej, který ve své úsměvné ztrnulosti působil nelidsky. Jen v načervenalých očích byl pohyb.

Omar Hawk se chtěl zvednout.

„Zůstaňte ležet, pane!“ zazněl jemný hlas. Psychologové jej úmyslně nastavili na tento působivý zvuk. Omar pochopil, že ten obličej i hlas patří lékařskému robotu, uklidnil se a pokusil o úsměv. Obličej robota byl opět zřetelnější. „Přestál jste to, pane.“

Hawk zavřel oči, ale najednou si něco uvědomil. „Kde... Kde to jsme?“

„ANDROTEST I se nalézá v přijímacím systému, pane. Prosím, ležte, potřebujete klid. Jste zatím jediný, kdo se probudil z narkózy,“ říkal robot.

„Ani se nedivím. Pocházím z extrémního světa a není divu, že jsem se probral první. Ostatně jsem vůbec nebyl v bezvědomí.“

„Ale byl, pane. Nevykazoval jste žádnou reakci.“

Hawk mávl rukou a odsunul robota, který se jej pokusil zatlačit zpátky do lehátka, stranou. „Tak jsem v pořádku nebo ne?“ zeptal se a vstal.

„Zdáte se zdravý, pane,“ konstatoval věčně robot. „Prosím, hlase se za hodinu ke kontrolnímu vyšetření.“

Omar Hawk zavrtěl hlavou a usmál se,

Úsměv mu ztuhl na rtech, když se podíval na obrazovku.

V nepatrné vzdálenosti pulzovala dvě slunce, jako by se musela vzpamatovat z veliké námahy. To ale nebyl důvod, proč se jej zmocnila hrůza. Tu hrůzu měl z toho, co viděl za dvojsluncem. Propast nicoty.

Omar Hawk vstoupil na můstek a zděsil se. Vypadalo to tam jako na mrtvé lodi.

Jediné, co budilo dojem života, byly načervenalé oči lékařských robotů. Roboti nehnutě stáli vedle anatomických křesel, sklopených na lehátka, na kterých ležela posádka můstku. Hawk zalitoval, že si nevzal s sebou okrilla. Pak by dojem nebyl tak strašidelný.

Protáhl se kolem kapitána Kotranova a uvedl do provozu obrazovky zaměřovačů. Asi po patnácti minutách získal první informace. Obě žlutá slunce byla obklopena prstencem sedmi planet. Muselo jít o uměle vytvořený systém, protože všechny planety soustavy se v rozporu se všemi zákony astronomie nacházely na téže oběžné dráze a byly rozmístěny v pravidelných intervalech - až na jednu výjimku. Mezi dvěma planetami byla přesně dvojnásobná vzdálenost. Hawk se domníval, že tam musela být ještě osmá planeta, která nevysvětlitelným způsobem zmizela.

Nebylo pochyb, tohle byl přijímací systém.

Ovšem pokud to byla pravda, tak kde je CREST II?

Hawk zavrtěl hlavou nad svou vlastní netrpělivostí. Nedalo se očekávat, že vlajkovou loď zaměří bezprostředně po vynoření. Ostatně mohla zatím přistát na některé z planet, být v jejím zákrytu nebo třeba i za sluncem. V tom případě ji zaměřovače nemohly zachytit. Další možností bylo pokusit se o spojení pomocí hyperkomu. Hawk ale neznal současný kód Solární flotily a jako nepovolaný nechtěl chodit do radiové centrály. Konečně, posádka se musí brzy probudit.

Oddechl si, když se na přístroji objevily echodiagramy z hyperradarů, typické pro pohyb fragmentální lodě. Dorazily obě lodi a přítomnost biopozitronních robotů s jejich gigantickými zásobami mu dodávala pocit jistoty

Ale brzy se opět přihlásila nervozita. Prázdnota za dvojsluncem působila tíživě a připomínala Hawkovi, jak jednou jako malý chlapec zabloudil v noci v bažině na Oxtornu. Tehdy si připadal stejně ztracený.

Zapnul si elektronický teleskop. Obrazovka projektoru před ním zazářila, a pak se na ní objevil jakýsi vzorek z čar, které se stočily do

světelné skvrny, velké asi jako pohlednice.

Omar Hawk neměl vzdělání navigátora, ale přesto se pokusil s pomocí navigační pozitroniky určit pozici mlhoviny. Nebylo to tak těžké, protože srovnáním intenzity záření byla její vzdálenost určena na zhruba devět set tisíc světelných let, a pak už stačilo dosadit do výpočtu jen poměr velikostí.

Stříbrně se lesknoucí skvrna byla domovská Mléčná dráha.

Po tomto objevu pracoval Omar Hawk s dálkovým ovládačem teleskopu ještě cílevědoměji. Po několika minutách a po přesnějším nastavení při stejném stupni zvětšení objevil druhou skvrnku. Plula v černé tmě prázdného prostoru přímo naproti Mléčné dráze a byla podstatně větší a zřetelnější.

Navigační pozitronika potvrdila jeho domněnku.

Byla to Andromeda.

A mezi těmito dvěma ostrůvky, v poutech umělého slunečního systému, ukončil ANDROTEST I svůj volný pád prostorem.

Ve velitelském můstku ANDROTESTU I to vřelo.

Poté, co se posádka probrala z narkózy a s pomocí robotů se postavila na nohy, nenechal kapitán Kotranov nikoho v klidu.

Na všech místech v lodi se vyvíjela horečná činnost. Z útvarů, kde mohli postrádat lidi, je Kotranov převedel na místa, kde byli podle jeho mínění přetížení.

To byla především centrála průzkumníků s připojenými měřicími stanicemi, radiová centrála a oddělení logicko-pozitronního vyhodnocování dat pod vedením Folgera Tashita.

Na svou prosbu, aby mu rovněž byla udělena nějaká práce, dostal Omar Hawk lakonickou odpověď, aby byl připraven, až jej zavolají. Zatím si připadal úplně zbytečný.

Major Ez Hattinger, který si všiml jeho špatné nálady, se jej pokusil utěšit: „Nic si z toho nedělejte! Obvykle to dopadne tak, že ten, co neměl na začátku do čeho píchnout, nakonec šlápne do největšího... Svinstva. Stáhněte se někam do kouta a čekejte. Před naším starým se nesmíte zjevovat jako hříšný duch.“

Hawk, který ještě neměl příležitost zjistit, že Hattingerova drsná

slupka skrývá dobré jádro, popadl majora za výložky, zvedl jej a zatřásl jím.

Hattinger se nedal. Sáhł po nejbližším mikrofonu a dělal, že pokračuje v hovoru, ze kterého jej Hawk vyrušil: „Jo, ty data jste už předali? Ještě něco, informujte nemocniční oddělení, aby se okamžitě připravilo na operaci. V několika minutách jím bude přivezen beznadějný případ, mnohočetné zlomeniny, odrazení vnitřních orgánů...”

Omar Hawk jej nešetrně postavil na zem.

„Teď jsem vám nahnal strach!“ zasmál se Hattinger.

„Mně?“

„Abychom si rozuměli, poručíku. Tím beznadějným případem jsem myslel vás!“ A dlouhými kroky odpochoďoval.

Hawk za ním jen němě zíral.

Kapitán Kotranov zkrřížil ruce na prsou a prohlížel si muže, kteří přišli na jeho rozkaz: majora Tong-Jaho, majora Hattingera, Folgera Tashita a Omara Hawka.

„K věci, pánové. Bezpochyby se nalézáme v přijímací stanici galaktocentrického šestiúhelníkového transponderu. Bez jakýchkoliv pochybností je i skutečnost, že se jedná o identický transponder, kterým cestoval Velký administrátor. Vzdálenost a pozice vzhledem k Mléčné dráze i Andromedě jsou totožné s hodnotami, které byly Nathanem rekonstruovány z údajů, získaných vesmírnou stanicí Einstein při explozi Signálu.”

„To bychom tady ale CREST II a Box-8323 museli najít,” namítl Hattinger.

„Zcela správně,” připustil Kotranov. „Naše zaměřovači centrála má nejlepší vybavení, jakým solární flotila disponuje a vybrané specialisty. Přesto nenašli jedinou stopu. To mě tolik neznechotčuje. Dvě lodi, byť podle našeho měřítka gigantické, zůstávají ve vztahu k planetárnímu systému zrnky prachu. Horší je to s hlášením od spojařů. Nejprve vysílali jen zakódovaný signál. Když to nepomáhalo, odložili veškerou opatrnost a vysílali na všech známých frekvencích, dokonce v dosahu hyperkomu, na ultrakrátkých vlnách, v rozsahu neutrinových

kmitů. ... A nic."

„Vyhodnotil jsem data," řekl duchem nepřítomný Tashit.

„A?" naléhal na něj Kotranov.

Folger Tashit vytáhl symbolovou šablonu, sepjál ruce a zahleděl se do prázdna.

„Tak už konečně něco řekněte!" vyjel na něj Hattinger.

Tashit vyčítavě zavrtěl hlavou. „Ne tak zprudka, mladý muži! Mám v hlavě ještě jiné problémy. Musím si to utřídit! Aha! Už to mám! Počítač mi sdělil, že s pravděpodobností 71,8 procenta Perry Rhodan již opustil tento systém. Na 19,1 procenta odhaduje zánik lodi a 9, 1 procenta možnost, že je loď na některé planetě a vypnula rádiové spojení."

„Všechna čest vaší logické pozitronice," řekl Kotranov, „ale nemůžu uvěřit, že by Rhodan opustil planetární systém. Lunární inpotronik Nathan vypočítal, že je tady. Tiffloor i Bull si myslí totéž. Oni říkají že Rhodan opustí přijímací systém jen tehdy, jestliže bude mít možnost návratu do Mléčné dráhy."

„To nepopírám," prohlásil Tashit pomalu, „ale jsou tu ještě dvě jiné možnosti. Vypočítaná pravděpodobnost je vždy horší, pokud nemůžeme pozitronice dodat úplná data."

„Co míníte výrazem úplná data?" zeptal se Hattinger. „To jako chcete, aby šéf strčil zprávu do flašky, hodil ji do moře, a teprve pak odletěl? Kdybychom měli úplná data, nepotřebovali bychom tu vaši pos... pozitroniku, kamaráde!"

Tashit si vzdychl.

„Vy jste mi nerozuměl. Nerad chválím sám sebe, ale pokud předám matematicko logické pozitronice, vyrobené na planetě Siga, data, mezi nimi i výsledky výpočtů Nathana, pak se můžete spolehnout, že dodá výsledek o nejvyšším stupni pravděpodobnosti."

„Já tomu stejně nevěřím," řekl Hattinger.

„Jaký je váš názor, Tong-Jaho?" zeptal se Kotranov.

„Major Hattinger vyslovil myšlenku, kterou nemohu brát doslova, ale v principu s ní souhlasím. V souvislosti s chybějícími fakty hovořil o dopisu v láhvi," zasmál se hlavní inženýr. „Chci tím říct, že tu v

každém případě zůstaly stopy, a pokud ne v prostoru, jistě na některé planetě."

Kotranov přikývl.

„To si myslím i já. Budeme systematicky hledat." Napřímil se. „Majore Hattingere! Převezmete velení spáče jetu s běžnou posádkou, navíc vezmete poručíka Hawka s okrillem. Cílem bude největší planeta systému. Jde o giganta o velikosti tří Jupiterů s přitažlivostí 5,9 g. Atmosféra je dýchatelná, ale přesto si obléknete skafandry. Povrch je horkou pustinou, posetou činnými sopkami, které chrlí lávu, popel a jedovaté plyny. Zaráží mě ohraničené místo s radioaktivním vyzařováním, které se nalézá přímo na rovníku.

ANDROTEST I zaujme stacionární postavení na oběžné dráze přímo nad tímto místem. Pak odstartuje spáče jet a přistane až na základě povolení, které mu dám. Je to jasné, majore?"

„Ano, pane!" Hattinger se otočil na Hawka. „Pro vás bude 5,9 g radost, ale co my..?"

„Oblékněte si výsadečový oděv s antigravem," navrhl Hawk.

„Kdybyste s ním zažil to, co já, mluvil byste jinak."

Folger Tashit se podíval na Kotranova. „Jaké strašlivé vesmírné bitvy ten mladý muž zažil!"

Kotranov se na logika podíval přimhouřenýma očima, až Tashit znejistěl.

„Bezvýznamnou šarvátku," řekl, ale jeho hlas potemněl. „Co jsou proti tomu bitvy! Hattinger a já jsme byli jako seržanti na POLANDU, když vlétl do pekla planety Ustinov. Loď Skokanů, která měla víc štěstí než my, protože se objevila v tak zvané inaktivní periodě tamní fauny, nás o rok později vysvobodila ze zbytků monstrózní odumřelé rostliny. Měli jsme na sobě výsadečové obleky. Víc nevím. Rok a půl jsme strávili ve speciálním sanatoriu, kde nás léčili Arasové a vrátili nám jen část vzpomínek."

„To jsem nevěděl, pane!"

Kotranovovi se jen pomalu vracela barva do obličeje. „Doufejme, že Perry Rhodan bude ušetřen podobného osudu."

Spáče jet se elegantně vyhnul oblaku žhavého plynu, který se ve

vyšších vrstvách atmosféry hříbovitě rozšířil.

„To byl výbuch sopky," poznamenal Hawk.

Hattinger se ani neotočil. „Já vím. Ani jsme se nemuseli vyhýbat, to byl jen podmíněný reflex."

Kopilot se nervózně zasmál. „Až moc se to podobalo atomovému hříbu."

„Příroda disponuje většími silami než bychom si mohli myslet. Neztrácejte z očí ten zdroj radioaktivity. Musíme co nejbliž."

Ochranný štít relativně malého plavidla načervenalé zazářil, když narazil na oblak popela. Za popelem následovaly kameny.

„Korektura kursu," ohlásil kopilot. „Tři stupně nalevo."

Hattinger vedl spáče jet s naprostou jistotou nad proudem žhavé lávy.

„Vychýlení na zaměřovači hmoty, pane!" zvolal kopilot.

„Dodržujte pozici a nechtě diagram proběhnout analyzátozem. Teď nemůžu brzdit."

Okrill ze sebe vyrazil bublavý zvuk a Omar Hawk se otočil. Zvíře mělo pootevřenou tlamu a napjaté svaly. Možná cítilo nebezpečí, které číhá na tomto světě.

„Hý, Sherlocku, hý!" uklidňoval jej Hawk.

Okrill se uklidnil, ale Hawk cítil, jak mu na čele vyvstal pot. Až doposud mu okrill nedělal potíže, ale taky nebyl nikdy nasazen do akce. Teď přijde křest ohněm a teprve poté bude možné říct, jestli je zvíře skutečně ochočené.

Mezi Hattingerem a kopilotem létaly útržky odborných termínů a číselných údajů, až Hattinger zařval do náhle zesíleného zvuku motorů: „Pozor! Přistáváme!"

Na obrazovce nebylo vidět nic jiného než vířící černou stěnu. I po vypnutí motorů přenášely vnější mikrofony vytí, hučení a praskání.

„Vítejte na světě tvrdých mužů," komentoval to sarkasticky Hattinger. „Jak dopadlo vyhodnocení výchylky zaměřovače hmoty?"

„Patrně jde o kovoplast. Kromě toho tu jsou nějaké rudné žíly, atmosféra. . . "

„Hmotnost?" zeptal se tiše Hattinger.

„Asi osmnáct tun, pane.“

Hattingerovi zbělely rty. „Víte, co váží přesně osmnáct tun?“

Kopilot vytřeštil oči. „Shift, pane..!“

Major Ez Hattinger stál na můstku spacejetu a probíral výjezd z analyzátoru. Náhle je ve vítězném gestu zvedl nad hlavu.

„Nebyla to CREST II. Záření pochází od gigantického fúzního reaktoru, který pracuje na zcela jiném principu než pohony plavidel. Přesto je to pro nás stopa. Reaktor byl zničen zbraněmi, jaké se nalézají na CRESTU II.“

„To... To jste ale z pásků nevyčetl, pane!“ odporoval kopilot. „Tohle vám pozitronika nevypočítala!“

„Ne, ale na vyhodnocení těchto údajů žádnou pozitroniku nepotřebuju!“

Ne, ty ne, řekl si v duchu Hawk. Já ti věřím!

Major potlačil dojetí. „Na místa, pánové! Ještě nejsme u cíle!“

Syknutý příkaz, mihnutí stínu, těžké žuchnutí...

Okrill přistál vedle Hawka, který okamžitě položil zvířeti ruku na hlavu. Přes cáry mlhy vzhlédl k otevřené přičce v podlaze spáče jetu a posunul si mikrofon v helmě před ústa. Původně odmítal obléknout si skafandr. V obdobích, kdy výbuchy slunce Illema dosahovaly maxima, byly v horách na Oxtornu stejné podmínky.

„Nechcete raději zůstat nahoře, pane?“ zeptal se.

„Nesmysl!“ zachraptělo z reproduktoru a Hattinger ve výsadečném obleku doskočil na zem.

Hawk zaklesl karabinu do očka v Hattingerově pásu. Nevěřil, že by se major dopustil nějaké neopatrnosti, ale takto aspoň nebudou odtrženi. Pak se pokusil nastavit svůj antigrav na hodnotu přitažlivosti planety Země, ale při bouři, která tu propukla, to nebylo možné.

Po deseti minutách chůze, kdy neviděli dál než na půl metru, se Hattinger

zeptal: „Jak vůbec víte, že jdeme správným směrem?“ /

„Jdu za okrillem, pane. On už shift vidí. Leží na pravém boku a vstupní otvor je otevřený.“

„Jak to víte?“

„K tomu slouží dva zesilovače mozkové činnosti. Jeden mám já, jeden Sherlock. Přístroje jsou voperovány do centra zraku.”

Najednou, docela bez přechodu, byla bouře pryč, jen po nebi, které se podobalo abstraktnímu obrazu, se táhla oblaka světélkujícího plynu.

Okrill kýchl.

„Ten váš stopař se nasydl!” zasténal Hattinger.

„Ne, pane, on kýchá vždycky, když je mu dobře,” usmál se Hawk.

Hattinger jen něco zavrčel. Sotva stačil držet krok a nemohl pochopit, jak si někdo může libovat v písečné bouři.

A najednou před nimi vyvstala černá stěna z kovoplastu, poničená žhavým pískem a plyny. Nežřetelně bylo vidět otvor s drolícími se okraji.

„Je to přece shift!” zalapal po dechu Hattinger.

„Byl,” řekl Hawk a bez námahy se vytáhl do zejícího otvoru. Okrill před ním už vyhrabával prach ze vstupní komory.

„Jak dlouho mám čekat?” volal netrpělivě major.

„Okamžik, pane, jen co se odstraní popel,” řekl Hawk a po chvíli vytáhl majora nahoru. Okraje příčky se jim drolily pod nohama.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, tak bych nevěřil!” řekl Hattinger. „Zdejší atmosféra je schopná vyžrat opláštění shiftu!”

Hawk si odkašlal. „To vozítko bylo napadeno energetickou zbraní, a pak teprve se na něm podepsaly chemické látky, obsažené ve zdejší atmosféře. Víc se dozvíme, až se podíváme do kabiny.” A vyrazil ramenem vnitřní příčku.

Potažení vnitřních stěn z měkkého plastu bylo seškvařeno do několika černých chuchvalců. Křesla před vysypanými obrazovkami se podobala kostrám neznámých zvířat a z ocelově pevné kupole z plastového skla zbyly jen ožehnuté rámy.

Hattinger chtěl vejít do kabiny, ale Hawk jej zadržel. Hlavou ukázal na okrilla, který stál vedle něj a díval se dovnitř.

Hawk začal mluvit jako v tranzu.

„Shift je na cestě k místu radioaktivního vyzařování. K prvnímu útoku došlo asi sto metrů odtud. Ochranný štít nebyl proražen, ale projektory byly přetíženy. Posádka shiftu se bránila

dezintegrátorovým dělem. Pak se ochranný štít zhroutil a do kabiny vniklo něco, co vyzařovalo teplotu osm tisíc stupňů."

„Kolik mužů..?" zeptal se chraptivě Hattinger.

„Šest. Mají uniformy Solární flotily a na rukávu nápis CREST II."

„Jak to víte, Hawku?"

„To okřill, pane. Může rekonstruovat minulé události z infračervených stop, které tady zůstaly."

„A vy to vidíte s ním?"

Hawk přikývl.

Tento shift nebyl jediný. Během půldruhé hodiny objevili ještě tři.

„Na gigantické planetě tedy bylo něco velmi nepřátelského," řekl zamyšleně Kotranov.

„A teď už to tam není," poznamenal Hawk, „tudíž se s tím posádka CRESTU II vyrovnala."

„Nemohlo to být jednoduché," mínil Hattinger. „Proč to Perry Rhodan napadal jen se shifty, když CREST II má mnohem účinnější zbraně?" .

„To nevíme," pokrčil rameny Kotranov. „Jedno je jisté: Rhodan by nikdy neobětoval čtyřiadvacet mužů, kdyby věděl o lepším způsobu, jak čelit nebezpečí."

„Na mě to dělá dojem, jako by ta planeta byla nějaká past," prohlásil Folger Tashit. „Tohle je umělý sluneční systém, jedna ze zastávek na cestě k Andromedě. Je docela pravděpodobné, že stavitel oné cesty ji zabezpečil proti nežádoucím uživatelům."

„Pak je to zrůda!" vykřikl Tong-Jaho.

Kotranov se usmál. „Milý majore! Kdyby Solární impérium postavilo obdobný transmitter, jistě by se postaralo, aby jím nepronikl nikdo nezvaný. Chování cizinců je vysloveně lidské. My konečně bez dovolení používáme jejich majetek."

Zapípal telekom. Kotranov poslouchal a jeho pohled ztuhnul. Když vypnul spojení, hleděl do napnutých obličejů.

„Průzkumníci zachytili individuální impulsy na čtvrté planetě."

„Lidé..?" naklonil se Hattinger.

„To se nepodařilo stanovit. Tashite, prosím vás, nechtě vyhodnotit

všechny údaje."

Logik se zvedl a bez nejmenšího spěchu aktivoval počítač.

„Panebože!“ zasténal Tong-Jaho. „Kde bere ten klid?“

Kotranov se kysele usmál. „Když po něm něco chci, často jsem na pokraji nervového zhroucení. Ale konec konců pracuje rychleji než my všichni. Tashit každý problém nahlíží ze všech stran a proto působí tak flegmaticky. Než došel k počítači, měl už v hlavě sestaveno, co mu zadá.“

„Máte pravdu, pane.“ Tashit se neslyšně přiblížil. „Pozitronika došla k závěru, že čtvrtá největší planeta přechovává asi tisíc různých inteligentních ras. Tyto rasy se ve svých individuálních impulsích extrémně liší. Konečný počet může být ještě mnohem vyšší, přístroj nedokáže rozlišit rasy, pokud se psychicky podobají. To by mohl jen telepat.“

Kapitán Kotranov se vzpamatoval první. „Majore Hattingere, dejte připravit pomocnou loď. Dostanete deset mužů. — A my se dozvíme něco víc o CRESTU II.“

„Pokud je pravda, že stavitelé transmiteru učinili z této stanice past, pak nás čekají ještě nepříjemné chvíle,“ řekl zamyšleně Tashit.

„První past byla dávno zneškodněna,“ poznamenal Kotranov.

„Obávám se, že ta druhá ne - a ve srovnání s CRESTEM II je naše výzbroj ničím.“

4.

„Žádná loď, žádné impulsy, žádné ochranné štíty.“ Kapitán Kotranov manuálně pilotoval ANDROTEST I a zamračeně vzhlížel k obrazovkám, které mu zprostředkovávaly údaje zaměřovačích přístrojů.

„Neměli bychom spíš být rádi?“ zeptal se nejistě Tong-Jaho.

„Možná,“ odpověděl Kotranov, „ale možná taky ne. Planeta je terestrického charakteru, jen teplota je vyšší... Mně to připadá nepřírodně lákavé.“

Interkom zapípal: „Průzkumníci kapitánovi. Na nejmenším kontinentu jsme objevili město. Pokrývá celý kontinent.“

„Impulsy mohly přicházet odtamtud,“ řekl Tong-Jaho. „A vždycky

je dobré, když je cizí rasa usedlá..."

Opět se ozval interkom: „Průzkumníci kapitánovi. V blízkosti města byl lokalizován kovový objekt o velikosti pomocné lodi typu Pulec. Pohon lodi je mimo provoz."

Kotranov se otočil k Tong-Jahovi: „Co řeknete teď?"

„Na Gigantu čtyři shifty, tady už celá pomocná loď. Od téhle planety raději dál!"

Kotranov se pohrdlivě usmál a popadl palubní mikrofón: „Kapitán posádce. Všichni muži zaujmou bojové postavení. Majoru Hattingerovi. Buďte připravený ke startu. Počítejte s odporem při přistávání."

Už chtěl interkom vypnout, ale ještě dodal: „Veliteli radiostanice. Zavolejte velitele Posbíů. Fragmentální lodě se za žádnou cenu nesmějí přiblížit k planetě. Jejich zbraně jsou příliš slabé. "Většinu jich demontovali, aby uvezli víc nákladu."

„Naše zbraně nejsou o nic lepší," poznamenal Tong-Jaho.

Kapitán neodpověděl. Díval se na obrazovky a situace se mu vůbec nelíbila. Na planetě je gigantické sídliště, jehož obyvatelé nevlastní jediné vesmírné plavidlo!

Pohyby, které prozrazovaly dokonalé zvládnutí manuálního řízení lodi, dovedl ANDROTEST I do stacionární polohy nad městem.

Okamžitě se ohlásili průzkumníci: „Pane, obdrželi jsme obraz Pulce. Převádím na vaši obrazovku."

Kotranov pocítil zamrazení v zádech. Jedna z obrazovek zazářila a Pulec byl vidět velmi zřetelně a plasticky. Vyhloubil v písku trychtýř, což svědčilo o tom, že dopadl celou svou vahou. Jistě se i převrátil, protože výstup byl na špatné straně.

Kotranov byl najednou úplně klidný. Tváří v tvář nebezpečí už neměl strach a jeho obličej vypadal jako vytesaný z mramoru.

Učinil nepatrnou korekci a zapnul interkom do hangáru pomocné lodi: „Kapitán majoru Hattingerovi. Pulec na planetě je vrak. Předávám veškeré údaje od průzkumníků. Po skončeném hlášení odstartujete. Chovejte se tak, jako byste směřovali do pasti."

Omar Hawk se bezděčně chytil opěradel křesla a zavřel oči.

Byl sice zvyklý na leccos, ale to, jak major Hattinger vybíral zatáčky, hraničilo s šílenstvím.

Když oči opět otevřel, pomocná loď se nořila do atmosféry. Ochranný štít zazářil a vnější mikrofony přenášely skřípění a vytí. Pak se všechno smísilo do pekelného rámusu.

Hattinger přibrzdl a Hawk už rozeznával některé detaily gigantického města. Připadalo mu, jako by bylo směsí stavebních slohů rozličných ras.

Pak se zorné pole zmenšilo a nastalo ticho. Přistáli.

Jen o sto metrů dál ležel vrak Pulce. Na první pohled nebyl nijak zvlášť poškozený a jen některé detaily prozrazovaly tvrdý dopad. Uvnitř to jistě vypadalo podstatně hůř.

„Je to C-5," prohlásil Hattinger. „Pomocná loď CRESTU II."

„Čekali jste snad něco jiného?"

„Ne. Jen mě deprimuje pomyslení, jak to měl protivník lehké. Proč nebyl Rhodan opatrnější?"

„Ještě nevíme, k čemu tu došlo," protestoval Hawk. „Útok na C-5 proběhl nejspíš úplně nečekaně." A pak se otrásl. Jak mohl někdo srazit pomocnou loď, aniž ji předem poškodil? Že by nepřítel disponoval paranormálními silami? Ale to nebylo možné, Perry Rhodana přece doprovázel jeho nejschopnější mutanti.

„Tak co?" vytrhl jej ze zadumání Hattinger. „Půjdeme se na topodívat zblízka?"

Hawk přikývl a tíseň byla rázem pryč, když se mohl podívat nebezpečí do tváře. Zavolal okrilla, popadl zbraň a šel k východu.

Hattinger vybral ještě šest mužů, ostatní měli zůstat v lodi, udržovat spojení s ANDROTESTEMI a v případě krajní nouze odstartovat bez ohledu na ostatní.

Omar Hawk položil ruku na hlavu okrilla a šel. Světlé střechy nedalekého města odrážely sluneční paprsky jako zrcadla. Dvě vysoké budovy byly nápadné tím, že na nich svítila pomalu se otáčející světla. Vedle malých krychlí se zvedaly štíhlé věže. Další budovy by v jiném prostředí vůbec nebyly považovány za stavby. Vypadaly jako obrovské muchomůrky a skvrny na nich jako zvířecí oči. Na tenké tyči

se zvedala jakási obrovitá přilba a hned vedle ní se otáčela průsvitná spirála, podobná gigantické vývrtce, kterou jako žilami protékala červená tekutina.

Jeden z mužů úlekem vykřikl a Hawk pohlédl k havarovanému Pulci. Přímo pod vchodem dřepěla bytost podobná jeho okrillovi, jen dvakrát tak velká.

Sherlock zahvízdal a než ho Hawk mohl zadržet, vrhl se na druhou obří ropuchu. Zvedl se oblak zvířeného písku.

A najednou, jako na nějaký povel, protivníci usedli proti sobě.

„Sherlocku!“ zavolal Hawk s obavami.

Okrill se otočil - a kýchl.

Hawka to úplně vyvedlo z míry, protože Sherlock kýchal jen když se cítil obzvlášť dobře. „Zapněte translátor!“ zavolal v náhlém osvětlení na majora.

„Nemám tu potvoru raději zabít?“ zeptal se Hattinger. „Nebo vy myslíte, že to má inteligenci?“ A zapojil translátor.

Ve složitém překládacím zařízení zachrastil mechanický hlas: „Jestli jste přátelé těch, co tu zanechali tu loď, pak jste i mými přáteli.“

Hawk se triumfálně podíval na Hattingera a major honem zavřel pusu.

„To jsme. Kdo jsi ty?“

„Krash-Ovaron. Teší mě, že vás vidím. Vaši přátelé mi prokázali velikou službu a za to vás musím varovat. Odleťte odtud, dokud je čas. Brzy se objeví Rudá trojka.“

Hattinger se už vzpamatoval. „Díky, Krash-Ovarone, ale my nemůžeme odletět. Hledáme svoje přátele. A co to vůbec je, ta Rudá trojka?“

„Už přicházejí. Musím pryč! Kdyby mě tu našli, zabijí mě. Radím vám, odleťte! Vaši přátelé tu už nejsou, ale nacházejí se ve velkém nebezpečí. Možná jim můžete pomoci!“

Krash-Ovaron zmizel tak rychle, že žádný z mužů nedokázal sledovat jeho pohyb.

„Měli jsme ho zadržet!“ řekl vztekle Hattinger.

„Jak?" zeptal se stejně zuřivě Hawk. „Chcete použít násilí proti příteli? Řekl nám dost."

„V jakém nebezpečí může Perry Rhodan být?"

„Obávám se, že úvahy teď budete muset odložit," prohlásil Hawk a ukázal na oblak prachu, který se rychle blížil.

Hattinger přimhouřil oči a vydal několik rozkazů. Jeho muži, i když to v první řadě byli špičkoví vědci, absolvovali vojenský výcvik a během několika vteřin se rozestavili do pozic, ve kterých se mohli účinně bránit.

Hawk přikázal okrillovi, aby se zahrabal do písku a mezitím se k nim přiblížilo ploché vozidlo. Bylo ale příliš daleko na to, aby se dala rozeznat posádka.

Vozidlo zastavilo. Omar Hawk přezkoušel svou zbraň, kterou dokázali unést jen bojovní roboti a jejíž hlaveň měla tloušťku paže. Pohlédl zaměřovačem, ale pak nechal zbraň zase klesnout.

Major Hattinger si posunul k ústům telekom. „Posádko pomocné lodi, pozor! Odjistěte narkotizační zbraň! Sledujte okolí! Nenechte se odlákat malým vozidlem. To nemůže představovat jediné nebezpečí. Průběžně informujte kapitána Kotranova."

„Jsou tam tři bytosti," mumlal Hawk nepřítomně. „Ve vozidle sedí tři bytosti s rudou kůží a výškou přes dva metry. Tisknou se k sobě, jako by jim byla zima."

Hattinger se nervózně zasmál. „Zima, jo? V tomhle hicu? No, aspoň víme, co ta ropucha myslela Rudou trojkou. Ale strach z nás nemají, co?"

„To přijde!" řekl Hawk a ocelové svaly jeho těla se napjaly. Zapřel nohy do země a jeho oči zaplály. „Tři muži z města, ve kterém musí žít mnoho milionů bytostí. Když přistane cizí loď, nepovažují za nutné poslat jich víc! Tady něco nehraje, pane. Měli bychom je zničit!"

„Seberte se!" zařval Hattinger. „Zásadně nesmíme zabít žádnou inteligentní bytost, pokud nejde o nutnou obranu."

Hawk se trochu uklidnil.

Ploché vozítko přijelo o něco blíž. Mělo malá kola a zjevně spalovací motor. Teď už se daly rozeznat ty tři postavy. Dívaly se

nehybnýma očima jako hadi, kteří si jsou jistí svou kořistí.

Vozidlo se zastavilo pět metrů před Hattingerem a Hawkem. Motor zaburácel a ztichl. Postavy vylezly, sehnuté jako starci a v rukou podobných pařátům drželi zbraně způsobem, jako by šlo o hole. Zůstávali těsně u sebe a zády se opírali o své vozidlo.

Hattinger zasténal a chytil se za hlavu.

Hawk pochopil. Rudá trojka vysílala hypnotické impulsy. Rychle zvedl zbraň, ale Hattinger jej opět zadržel. „Nechtě toho, poručíku! Jejich hypnotické síly jsou...”

Nestačil dokončit, větu, protože jej Hawk strhl k zemi. Nad nimi zasvištěly tři střely a zaryly se do země vedle vraku C-5.

Ostatní muži zalehli a vyslali několik varovných střel.

Hawk s úžasem sledoval, že ti tři se svezli podél stěn vozidla na zem, i když varovné výstřely směřovaly vysoko nad jejich hlavy.

„Posádko!" zavolal Hattinger, „použili jste narkotizační střely?"

„Ano, pane!" zaznělo z telekomu.

Hattinger přistoupil k bezvládným postavám a vrtěl hlavou. „Co tomu říkáte, poručíku? Složí se při první narkotizační střele!"

„Patrně tyto zbraně neznají."

„To se teď nedozvíme. Zatím se podíváme dovnitř Pulce."

Hattingerův telekom zabzučel. Major poslouchal hlášení z výsadekové lodi a pokrčil rameny.

„Co je?" zeptal se Hawk.

„Blíží se další dva obyvatelé města. Jeden vypadá jako ohnivě kolo a druhý jako středověký rytíř ve stříbrném brnění. Jestli se tady zdržíme, patrně začnu pochybovat o vlastním rozumu. Bouchněte mě, jinak si budu myslet, že spím."

„Odmítám uposlechnout rozkaz. Kdybych vás uhodil, tak už neuvidíte vůbec nic."

Hattinger se na něj podíval. „Řekl bych, že vy se docela hodíte do toho šíleného světa."

Nechali si říkat Hugna a Bronk a oba vypadali jako tvorové ze zlého snu.

Hugna měl tělo, které skutečně připomínalo pomalu se otáčející

ohnivé kolo a nebylo snadné v něm odhalit inteligentní bytost. Hugna nesnášel kyslík a musel se dorozumívat prostřednictvím tlumočnické lampy.

Druhá bytost, která požádala, aby jí pro jednoduchost říkali Bronk, byl vzpřímeně chodící ještěř. Jeho vzhled skutečně připomínal rytíře v brnění, jen s tím rozdílem, že stříbrně se lesknoucí šupiny a pancéřované pláty byly organického původu. Byl poněkud skoupý na slovo.

Major Hattinger zasténal a chytil se za hlavu. „Tak ještě jednou po pořádku, Hugno. Před nějakým časem se tady zřítila tahle loď. Příslušník naší rasy, který se jmenoval Rhodan, s jedním příslušníkem tvého druhu zničil energetickou stanici a tím ochranný štít kolem vaší planety.“

Tlumočnická lampa zazářila. „To nebyl příslušník mého druhu, ale Bronk.“

Hattinger se otočil k ještěřovi.

„Bronk!“ zasyčel ještěř. „Quextrel barget.“

„Zatracená práce!“ zařval Hattinger. „S tímhle dialektem si translátor neporadí.“

„S vaším klením taky ne,“ upozornil jej jemně Hawk.

Hattinger omluvně pokrčil rameny. „Tady by člověk vylít z kůže. Ten Bronk nejdřív mlčí a když otevře hubu, mele nesmysly.“

Ještěř plivl Hattingerovi pod nohy, něco bručel a mával pažemi.

Hattinger zrudl a ustoupil o krok.

Hawk četl z Hugnovy tlumočnické lampy: „Od pobřeží přichází Irrsu-cher.“

Hattinger opět zasténal, ale když se otočil, ulevilo se mu. „Vždyť to je náš známý Krash-Ovaron!“

Obrovská ropucha se blížila dlouhými skoky a okrill se rychle vyhrabal z písku. Zdálo se, že si kamaráda oblíbil. Hawk se ani nedivil, i jemu byl tvor sympatický.

Okrill skákal kolem velkého přítele jako štěně kolem svého pána a společně dorazili k Hawkovi. Hugna se trochu stáhl, ale Bronk sklonil hlavu jako k útoku.

Krash-Ovaron si jich nevšímal. „Vy jste omráčili Rudou trojku," konstatoval, „ale nedejte se splést. Ve městě jsou shromážděny statisíce bytostí různých druhů jen proto, aby vás zničily. Proti nim nezmůžete nic."

„Neopustíme tento svět dřív, dokud se nedozvíme něco bližšího o osudu našich přátel," odpověděl nebojácně Hattinger.

„Jste stejně tvrdohlavý jako váš přítel Rhodan. I on chtěl za každou cenu přijít na kloub tajemství této planety, které říkal Quarta. Podařilo se mu zničit energetickou stanici, ale svou porážku si vzal s sebou."

„Pověz nám všechno od začátku!" naléhal Hattinger. Věděl, že Rhodanovi dokáže pomoci jen tehdy, když bude vědět co možná nejvíc.

„Tolik času nemáme. Quarta je trestanecká planeta. Před dávnými dobami ji zřídili Mistři ostrovů a deportovali sem zločince všech ras. My všichni jsme jejich potomci a Rudé trojky, jejichž úřad je dědičný, nám vnuly strašný život. Pravidelně tu pořádají hony. Během jednoho takového období spadla z nebe loď. Rudí Rhodana ještě s nějakým obrem, kterému říkali Kasom, odvezli do města. Rhodan pak zničil stanici a odletěl v jiné lodi."

„Ve velké lodi?" zeptal se Hattinger.

„Nebyla větší než tady ta," Krash-Ovaron ukázal na vrak Pulce. „Původně jsme byli nepřátelé. Hledal jsem místo, kde bych mohl naklást vajíčka. Aby se mláďata mohla vyvinout, potřebuji suchý led. Ve městě jsem si sestavil přístroj na zhotovení suchého ledu, ale Rudí na to přišli a rozbili jej. Doufal jsem, že budu moci Rhodanovu loď použít k výrobě ledu a byl bych zabil všechny vaše přátele. Během kladení vajíček se můj druh řídí instinktem."

Krash-Ovaron natáhl hlavu k městu a zase se otočil k Hattingerovi.

„V lodi jsou jistě důležité věci. Možná by tam jeden z vás měl zajít a vyzvednout je, dokud je čas."

Hattinger poslal dva muže pro záznam z palubního počítače a zeptal se Krash-Ovarona: „Proč nám pomáháš? Sám jsi říkal, že jsi byl původně Rhodanův nepřítel."

„Asi jsem měl říct, že jsem si myslel, že musím být jeho nepřítel."

Oni se ukázali jako přátelé a v lodi mi vybudovali zařízení na výrobu suchého ledu."

„No budiž. A jak je to s nebezpečím, kterému musí čelit Rhodan?"

„V našem městě se ukrývala nejmonstróznější a zároveň nejzločinnější bytost, jaká kdy existovala. Říká se jí Parazit. Ve skutečnosti jsou to mikrofibrilární bytosti. Mistři ostrovů odstranili ze své galaxie celou rasu, protože představovala obrovské nebezpečí pro veškerý další život. Jednotlivé bytosti se vznášejí ve vzduchu jako spory, a pokud proniknou do organického těla, rychle se vyvíjejí a celé tělo opanují. Parazit má jediné přání, totiž co nejrychleji se vrátit do domovské galaxie. Pokud se nestal zázrak, ovládl vaše přátele a donutil je k tomu, aby uskutečnili jeho transport."

Hawk hvízdal. „Začínám něco chápat. My třeba CRESTII nenajdeme proto, že byla dávno přinucen k letu. Nepochybuji o tom, že cestu k Andromedě sestrojili Mistři ostrovů."

Hattinger přikývl, ale díval se vstříc dvěma mužům, kteří vyskočili z vraku. „Našli jste něco?"

„Víc než dost, pane."

„Pořád ještě tu je fragmentální loď," řekl Hattinger Hawkovi. „I kdyby posádka CRESTU II byla zamořená spory, Posbiové určitě nebudou."

„A Icho Tolot, pane. Halut'ané mohou měnit buněčnou strukturu těla a žádní paraziti do něj neproniknou."

„Co to je fragmentální loď?" ptal se Krash-Ovaron.

„Poslali jsme Rhodanovi na pomoc loď robotů. Byla ještě mnohem větší než Rhodanova."

„Dvě lodi... Teď jsem si vzpomněl, co se ve městě povídalo. Prý tu před časem explodovaly dvě obrovské lodi. Nevěřil jsem tomu, protože Rhodan měl jen jednu. Ale jestli tu byly dvě..."

Pod Hawkem se málem podlomila kolena. Ucítil Hattingerovu ruku na rameni a nechal se odvést k lodi.

5.

Poté, co Folger Tashit seřval všechny muže na můstku včetně svého

nadřízeného, aby jej nechali v klidu pracovat a byli zticha, napětí trochu polevilo.

Kapitán Kotranov řídil ANDROTEST I po eliptické dráze mezi Quartou a jejími sousedy. Major Hattinger byl u průzkumníků a poručík Hawk s okřilem v observatoři. Podařilo se mu odloudit astronoma od refraktoru a pozoroval planety, sousedící s Quartou.

Pořád ale musel myslet na osud Perryho Rhodana. Padl do léčky těch mikrofibrilárních bytostí? Hawk si namlouval, že to není možné. Ale vždycky když došel až sem, napadlo jej něco jiného, a to bylo ještě horší.

Až doposud se v planetárním systému dvou sluncí neobjevilo nic, co by ANDROTEST I a obě fragmentální lodě opravdu vážně ohrozilo. Na rozdíl od nich měli CREST II i Box-8323 zbraně o velké ničivé síle. Co tedy napadlo nejmodernější superbojovou loď flotily Impéria, vybavenou transformačními děly a gigantické fragmentální plavidlo? Kde je útočník teď?

Hawk se lekl, když zabzučel interkom. Astronom mu předal hovor: „Tady je kapitán Kotranov. Okamžitě se dostavte na můstek. Folger Tashit ukončil vyhodnocování záznamů z palubních přístrojů C-5 a kromě toho mají průzkumníci něco nového.”

Hawk vyrazil z observatoře a ani nepoděkoval za propůjčení refraktoru.

Hawk a Hattinger se setkali ve vstupu na můstek. Uvnitř už bylo velení i šéfové vědeckých týmů a zdálo se, že čekají jen na ně.

Kapitán Kotranov pokynul Folgeru Tashitovi: „Začněte!”

Tashit se usmál. „Vyhodnocením posledního měření bylo zjištěno, že v blízkosti planety, kterou Rhodan nazval Quinta, explodovaly dvě lodě.”

Hawk sevřel opěradlo židle, až prasklo. Nikdo tomu nevěnoval pozornost.

„Žádná z těchto lodí nebyla CREST II.”

Všichni vydechli.

„Analýza prokázala, že jedním z plavidel byla fragmentální loď Posbiů a druhá byla natolik neznámého druhu, že ji nelze

rekonstruovat. Při její stavbě byly použity kovy a materiály, které neznáme. To znamená, že nepochází z nám známé části galaxie. To za prvé, pánové."

Folger Tashit si vychutnal dramatickou pauzu.

„Za druhé: palubní přístroje C-5 zapsaly všechny události, které Rhodan zažil po přistání na Quartě. Jde o spoustu faktů, ze kterých jsem vybral jen ty nejdůležitější a předal logické pozitronice. Výsledky jednoznačně dokazují, že Rhodan hledal justovací stanici pro sluneční transmitter. Podle všeho ji našel. Musí být na Quintě.

Pokud chcete slyšet moje mínění, pánové, tady je: Rhodan stanici našel a rovněž použil. Jinak by CREST II byla dosud v tomto systému."

Po krátké pauze se zvedl kapitán Kotranov.

„Děkuji vám, Tashite. Máme alespoň jistotu, že CREST II nevybuchla. Pokud jde o použití transmitteru, jsem jiného názoru. Kdyby jej Rhodan použil, byl by se vrátil do Mléčné dráhy."

„Nezapomínejte na Parazita. Mohl Rhodana přimět, aby transmitter nasměroval k Andromedě."

„To by bylo zlé. Jak máme hledat loď v prázdnu? Poletíme na Quintu. Snad se tam dozvíme něco víc."

„Ale nebude to nic potěšujícího," řekl si pro sebe Hawk.

Poplašné sirény ANDROTESTU I zavly a kapitán Kotranov odtáhl ruku od signálního tlačítka. Pod očima měl tmavé stíny.

Jeho hrud' klesla, jak zhluboka vydechl. Měl pocit, že konečně našel to, co hledal.

Quinta byla vodním světem, jen severní pól tvořil neúrodnou pevninu. Na palubní obrazovce bylo zřetelně vidět holé skály, prachem pokryté pustiny a šterk, napadaný do proláklín.

Ale vidět bylo ještě něco.

Dvanáct kupolovitých staveb, každá o výšce asi sto metrů, uspořádaných do prstence o průměru čtyř tisíc metrů. Uprostřed se do výše pěti set metrů zvedala kovová věž.

Kolem byly hluboké jámy, které dohromady vypadaly jako stopa gigantického ještěra.

„Tam dole stála CREST II," poznamenal major Hattinger.

„A opět odstartovala, majore."

„Přistaneme tam taky?"

Kpitán zavrtěl hlavou a otočil se: „Tashite! Co si o tom myslíte? Myslíte, že to dole je směrovací stanice?"

„Neřekl bych, pane. Spíš to bude elektrárna."

„Tong-Jaho..?"

„Kráter na největší planetě, který vyzařoval radioaktivitu, měl úplně stejný průměr jako ten prstenec dole."

„Takže je to zdroj energie pro ochranné pole. Ostatně ta věž nesoucí antény vypadá přesně tak, jak byla popsána na páscích získaných z Pulce C-5. Elektrárna je patrně mimo provoz, jinak bychom se sem nedostali."

Zapípal interkom.

„Tady je centrála průzkumu. Pane, severně od prstence jsme objevili rozvaliny města. Před krátkým časem tam musely zuřit boje. Stopy jsou velmi zřetelné."

„Děkuji," řekl Kotranov a usmál se. „Majore, dejte připravit ke startu všechny pomocné lodě i shifty. Za těchto okolností bude hledání dost dlouhé."

Ke slovu se přihlásil Tong-Jaho: „Nemyslím, že by hledání justovací stanice mělo trvat nějak dlouho. Musí jít o obrovské zařízení."

„Jistě, majore. Ale právě proto, že musí být tak obrovské, a hlavně že znamená cestu k Andromedě, bude dobře ukryto." Pak položil ruce na přístroje a ANDROTESTI jej poslouchal, jako by to byla jen malá sportovní loď a ne obrovský válec o průměru tři sta metrů a délce dvanáct set metrů.

O deset minut později dorazili k pólu, který byl sedmdesát tisíc kilometrů pod

nimi. Na obrazovce nebylo ani stopy po nějaké stanici.

Opět se ohlásili průzkumníci: „Přímo na pólu je zvon z nedefinovatelného materiálu, který vypadá jako sklo, ale není průsvitný. Výška sedmdesát metrů."

„To je stanice!" řekl Kotranov, zapnul interkom a nařídil bojovou pohotovost. Na okamžik zaváhal, a pak zavolal na můstek majora Hattingera. Pro zkušeného důstojníka bylo snadné přistát s kulovou lodí, ale posazení válce, který kvůli stupňovitému uspořádání musel přistávat ve svislé poloze, bylo problémem.

ANDROTEST I se nekonečně pomalu otáčel kolem své osy, dokud se trysky prvního stupně nedotkly povrchu Quinty.

Teleskopické vzpěry zaskřípěly o kameny půl kilometru od stanice, tlaková vlna zvedla prach a vypnuté motory vydechly hvízdavým zvukem.

„Zaplatřpámbu!" vydechl Hattinger.

Kapitán Kotranov se zvedl a suše pronesl: „No ano, člověk nesmí být nevděčný. Docela malý kousek cesty máme za sebou."

Poručík Omar Hawk řídil shift sám a vedle něj seděl Sherlock. Byli sami. Padesát mužů posádky, to bylo příliš málo, když ta posádka měla za úkol víc než jen někam doletět a říct: Tak jsme tady!

Kapitán Kotranov dal okamžitě rozkaz k prohledání stanice, ovšem vzhledem k hlášení průzkumníků nesměl příliš oslabovat posádku.

Když se před shiftem vynořila černá stěna, poručík Hawk dupl na brzdu. Pásky se ještě pootočily, zvedl se oblak prachu a shift stál.

Hawk se naklonil a prohlížel si podivnou překážku. Nebyla přírodní, ale taky to nebyla stavba.

A najednou mu bylo jasné, co to je.

Odsunul dveře a vyskočil. Věděl, že se nemá čeho bát. Sherlock zamlaskal.

Hawk zapnul telekom a požádal o spojení s velitelem.

Zatímco čekal, rozhlížel se. To, co jej zastavilo, byl kovový úlomek asi patnáct metrů dlouhý a půl metru vysoký, který se zabořil do kamenité půdy.

„Mluví Kotranov," zazněl příkrý hlas. „Ohlaste se!"

„Tady je poručík Hawk. Pane, učinil jsem důležitý objev. Předemnou leží kus opláštění. Pokud to mohu posoudit, nepochází ani z lodi Impéria, ani z fragmentálního plavidla Posbiů."

Bylo slyšet, jak se Kotranov nadechl. „Jděte zpátky k shiftu,

poručíku, a spust'te vysílač signálů pro zaměřovače. Během několika minut přistanu vedle vás. Nemají ty trosky nějaké poznávací znamení?"

„Ne, pane. Neznám žádnou rasu, která by stavěla podobná plavidla a neznám slitinu, ze které bylo vyrobeno.“

Stalo se to v okamžiku, kdy se Hawk podíval na hodinky s tím, že se Kotranov opozdil.

Okrill varovně zahvízdal a zároveň zaznělo ohlušující dunění. Hawk ucítil žhavou vlnu a jen jeho výjimečná tělesná konstituce ho zachránila před rozmáčknutím o stěnu shiftu. Dokonce se dokázal vrhnout na zem, bez dlouhého uvažování se proplížil mezi pásy, připravil si svou těžkou zbraň a vyhlížel nepřítele.

Zdalo se mu, že za terénní vlnou zahlédl pohyb. Zamířil a zaváhal, protože to mohl být okrill. Najednou zahlédl zablýsknutí kovu.

Okrill zahvízdal z jiné strany a Hawk zmáčkl spoušť.

Hawk uviděl kovově se lesknoucí postavu podivně nesymetrického robota, který se blížil tak, že se vznášel.

Hawk znovu vystřelil a robot vybuchl. Sherlock vyrazil ze svého úkrytu a skočil na dalšího robota. Vyřadil jej z provozu stejným způsobem, jako strážného robota na rampě ANDROTESTU I.

Omar Hawk vyskočil a v předklonu vyběhl proti nepříteli.

To mu zachránilo život. Shift, pod kterým se doposud schovával, vybuchl a vzdušný vír zbavil Hawka vědomí.

Když přišel k sobě ležel na lůžku. Navzdory silným bolestem se nadzvedl a rozhlédl.

Okolí mu připadalo známé, ale poznal je až když uviděl okrilla u svého .lůžka.

Byl ve své kabině na palubě ANDROTESTU I.

Už se chtěl zase položit, ale najednou si vzpomněl na poslední události, prudce se zvedl, v běhu si zapnul opasek se zbraní a spěchal na můstek.

Okrill zvedl hlavu, ale když dveře zapadly, zase se natáhl a kýchl.

Kapitán Kotranov a major Hattinger stáli proti sobě jako dva kohouti.

„Říkám vám, že patříte do postele!" říkal právě Kotranov.

Hattinger se zakrváceným obvazem na hlavě zvedl v obraně obě ruce. „Zranění nestojí za řeč, pane. Právě teď budete potřebovat každého muže. Jestliže chceme pomoci Rhodanovi, nesmíme ztrácet čas."

Hawk vstoupil mezi oba důstojníky a zasalutoval: „Poručík Hawk se hlásí do služby, pane!"

Hattinger se ušklíbl. „Tady to vidíte! I on se hlásí a přitom ho praštil kus utrženého pásu!"

Hawk si sáhl na záda. „Vážně? Trochu mě tam svědí. Už jsem myslel, že se na ANDROTESTI vloudila blecha."

Kotranov se na něj nedůvěřivě podíval: „Co se stalo vám, by nepřežil žádný člověk. Chcete mi tvrdit, že to ani nevíte?"

„S dovolením, pane, trochu to bolí, ale musím souhlasit s majorem Hattingerem. Naše poslání je důležitější než foukání si bolístek. Prosím jen o to, abych byl znovu nasazen."

Kotranov pokrčil rameny. „No dobře... Roboti jsou stejně už pryč."

„Co se vůbec stalo?" zeptal se Hawk, kterému chyběly souvislosti.

„Krátce po vašem hlášení se ozvala ještě čtyři komanda. Všichni našli trosky vesmírné lodi. Okamžitě jsem odstartoval a taky bych k vám včas dorazil, kdyby po mně nestříleli. Měl jsem sebou jen jednoho muže, a tak jsem se stáhl do ANDROTESTU I a odtamtud zorganizoval obranu."

Vítězství není nijak slavné. Protivník disponoval asi stovkou robotů a několika malými loďmi." Kotranov pohlédl k zemi. „Ztratili jsme dva shifty, čtrnáct mužů bylo zraněno a tři padli."

„Existuje už nějaká teorie o lodi, jejíž trosky jsme našli?" zeptal se Hawk.

„Vy se ještě ptáte? Tashit už dávno vyhodnotil všechna fakta a došel k následujícímu výsledku: Trosky pocházejí z veliké černé lodi tužkovitého tvaru, která explodovala nad Quintou pravděpodobně po zničení lodi Box-8323. V posledním okamžiku cizí loď patrně ještě vypustila pomocné lodi, a ty přistály na Quintě. A ještě něco. Je to odvážná teorie, ale mně je to jasné. Rhodan patrně nastavil sluneční

transmitter k návratu do domovské galaxie, ale posádce té černé lodi se nějakým způsobem podařilo přepólovat transmitter k jinému cíli. Jinak by byla CREST II už dávno doma, ne?"

„To je ale hrozné!" řekl Hawk.

Kotranov přikývl a napřímil se. „Co tady stojíte? Musíme se dostat do stanice a zjistit, co se stalo s CRESTEM II!"

Tři sta metrů nad skupinou se vznášel spáče jet a vlevo i vpravo jely dva pancéřované shifty.

Kapitán Kotranov se chtěl pojistit proti jakémukoliv překvapení.

Skupina sestávala z Kotranova, Hattingera, Hawka a jeho okrilla. Dva bojovní roboti řídili antigravitační plošinu s atomovou superkombinovanou řezačkou, se kterou se chtěli dostat do kupole, která neměla žádný vchod.

„Na palubě CRESTU II jsou myšobové Gucky a Gecko," řekl Kotranov, „a pro ty asi bylo hračkou teleportovat dovnitř. My jsme, bohužel, jen lidé."

Pak kývl na oba roboty: „Vyzkoušejte všechny možnosti."

Roboti přistáli s plošinou těsně u kupole a nařídili užší stranu agregátu proti stěně. Muži přimhouřili oči, když z přístroje vyšlehl paprsek, tenký jako vlas, ale zářící jako slunce. Paprsek beze zvuku vytryskl, dotkl se stěny - a zmizel. Vypadalo to, jako by pronikl stěnou, ale nepůsobil na ní žádnou škodu.

Najednou začal svítit celý agregát.

„Vypnout!" zařval Kotranov, ale bylo pozdě. Z přístroje zbyla jen hromádka beztvaré hmoty.

Muži se bezradně a zaraženě dívali jeden na druhého. Všichni měli stejnou myšlenku: Jak se dostaneme do stanice? Kdybychom budovu bombardovali těžkými zbraněmi, zničíme aparaturu.

Najednou zazněla rána. Muži okamžitě uchopili zbraně, rozhlíželi se, ale neviděli nic.

Až Hawk vykřikl: „Sherlock je pryč!"

Kapitán Kotranov si všiml podivného výrazu v poručíkových očích a přistoupil němu. Hawk zvedl ruku:

„Sherlock je určitě v kupoli, pane. Přenosový přístroj v mé hlavě mi

dává obraz nějakého podkovovitého řídícího pultu. Ted' Sherlock uvádí v činnost svůj orgán na zachycení infra stop. Stopy jsou stále ještě poněkud nezřetelné, ale ta reprodukce postavy, to je určitě pověstný Haluťan Icho Tolot. To je ale obr! Je tam i Perry Rhodan a dva myšobové."

Kotranov popadl Hawka za ramena a zatřásl jím. „Přestaňte! Nejdřív musíme najít vchod. Váš okrill se tam taky nějak musel dostat."

„Nemá to zvíře teleportační schopnosti?" zeptal se Hattinger.

Hawk zavrtěl hlavou. „V žádném případě. Vchod našel patrně jen náhodou a my si musíme stěnu ještě jednou pořádně prohlédnout."

Kapitán Kotranov chtěl právě odpovédět, že to nemá cenu, protože přístroje by musely najít i skrytý vchod, ale najednou jej zavolali z jednoho shiftu, který je kryl.

„Nehledáte okrilla, pane?"

„Vy jste ho snad viděli?"

„Ano, pane. Opíral se o stěnu a najednou zmizel."

„Prosím? Popište mi přesně to místo!"

„To nebude tak těžké. Je tam taková oranžová skvrna... Ksaku, ona tam už není, pane."

„Nezdálo se vám to, náhodou?"

„Dovolte, pane..!"

„V pořádku, promiňte. Vylezte ven a ukažte mi to místo!"

Ani to nebylo třeba, protože Hawk našel v písku charakteristickou stopu svého okrilla a zavolal ostatní.

„Přesně tady jeho stopa končí."

Kotranov přistoupil ke stěně. „Pokud zmizím, pojd'te za mnou. Ted' jsem na stejném..."

Hattinger a Hawk zírali na místo, kde ještě před zlomkem vteřiny stál jejich velitel. Na zemi se objevila oranžová skvrna a její zmizení doprovázelo třesnutí.

Kapitán Kotranov mluvil dál, i když jej oslepilo oranžové světlo a měl podobné pocity jako při tranzičním šoku.

Pak uviděl okrilla. Zvíře bylo očividně rozrušené, tlamu mělo

otevřenou a jazyk, který dovedl vypouštět smrtelnou dávku proudu, se začal rozvinovat.

„Kuš!“ zařval Kotranov. „Sedni! Hodný..! Hodné zvířátko!“ řekl vylepšenou verzi uklidňování psa.

Kolem Kotranova zavál horký vzduch a najednou stál Hawk vedle svého okrilla. V ruce držel maličký termozářič, který vypadal jako přestavěná jehlová laserová zbraň.

„Udělal vám něco, pane?“

„Skoro. Jak jste ho tak rychle uklidnil?“

Hawk mu ukázal svou zbraň. „Okrill miluje horko. Sherlock je jinak hodný, ale znepokojilo ho cizí prostředí a to, jak jste najednou prošel zdí...”

„Hopla!“ vynořil se za nimi Hattinger. „Neřekl bych, že jsme prošli zdí. Spíš je to něco jako tranzice.“

„Tranziční dveře," konstatoval Hawk.

Kotranov překvapivě změnil téma. „Nebudeme se zdržovat technickými problémy a vrátíme se k naší otázce. Poručíku, vy s okrillem hledejte stopy a major a já se podíváme na zařízení stanice.“

Hattinger si odkašlal. „Možná bychom měli uvažovat o tom, jak se dostaneme ven.“

„To má čas," odbyl jej Kotranov. „Pokuste se navázat spojení s ANDROTESTEMI.“

Spojení fungovalo, a tak mohli okamžitě předávat údaje, které Folger Tashit zadával k vyhodnocení svému počítači.

Omar Hawk našel spoustu stop.

„Zatím si je necháme pro sebe," řekl mu Kotranov. „Pokud logická pozitronika dojde ke stejnému výsledku, bude to pro nás nejlepší důkaz o jejich pravdivosti.“

Hattinger se posadil, založil ruce a s úsměvem poznamenal: „Možná bychom mohli ty poznatky vyzkoušet!“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Kotranov.

„Kdybychom obětovali jednu trojmístnou stíhačku a poslali ji transmitterem, mohli bychom se dovědět, kde je přijímací stanice," a ukázal k vnitřní stěně kupole, která byla projekcí prázdného prostoru

mezi Andromedou a Mléčnou dráhou.

„Moc šetrný nejste," prohlásil Kotranov.

„Tuhle ztrátu snadno vysvětlíme."

„Dobrá. Zavolám Posbie. Doufejme, že transmitter je v provozu."

Posbiové potvrdili příjem požadavku a o pět minut později hlásili jeho provedení. Stíhačka byla na cestě k transmitteru.

Sotva doznělo toto hlášení, volal major Tong-Jaho, který byl po dobu nepřítomnosti kapitána Kotranova velitelem ANDROTESTU I.

„Další útok robotů na shift, pane!" hlásil.

„Stáhnout shifty! Spacejety se budou pohybovat ve výšce tisíc metrů. Nesmíme riskovat další ztráty. Na ANDROTESTU I si roboti vylámou zuby."

Tong-Jaho se suše zasmál. „Co bude s vámi, pane? Pokud stáhnou všechny..."

„O nás se nestarejte. V kupoli jsme stejně bezpeční jako v lodi. Roboti dovnitř patrně nesmějí, ani Rhodan s nimi neměl potíže."

Jakmile umlkl Tong-Jaho, ohlásil se Folger Tashit: „Moc se neradujte, pane, nevím, k čemu nám výsledky budou."

„Spust'ťe!"

„Za předpokladu, že dodané údaje..."

„Nechtě si ty úvody! Máme naspěch. Roboti útočí."

„Chtěl jsem si právě stěžovat na hluk..."

Kotranov se chytil za hlavu a zasténal.

„Kde jsem to přestal... Halut'an podle všeho nasměroval transmitter ke galaktickému centru. Později se muselo stát něco, co toto nastavení změnilo. Domnívám se, že to nějak souvisí s explozí černého plavidla. Jeho velitel patrně ještě stačil vyslat rozhodující impuls k nastavovači. Rhodan se dostal tam, kam ukazuje světelná šipka na mapě v kupoli. Je to někde v prázdném prostoru."

„Souhlasí," řekl Kotranov.

„Jak, prosím?"

„Okrill objevil přesně totéž."

Folger Tashit se urazil. „Tak proč zatěžujete pozitroniku, když je ta bestie lepší? Zbytečně ztrácíme čas. Mohl jsem mít dávno

vypočítanou polohu toho světelného znamení."

„Udělejte to teď, Tashite. My učiníme pokus. Na cestě k transmitteru mezi slunci je stíhačka. Jakmile zmizí, mělo by se objevit další světelné znamení. Pokud nebyl přístroj po zmizení CRESTU II přestavován, musíme přijít na to, kde je přijímací stanice."

„Fajn. Podobné výpočty se pomalu stanou mou specializací. Příště to půjde rychleji."

„Zbláznil jste se?" vyjel Kotranov, „to si myslíte, že budeme CREST II honit věčně?"

Tashit se už ponořil do výpočtů.

6.

Kapitán Kotranov opakoval pokus se stíhačkou ještě dvakrát.

Poté mohl Folger Tashit s pomocí siganské logické pozitroniky stanovit pozici přijímacího systému.

Příští stanice, trojsystém, byla od planetárního systému dvojslunce vzdálená tři sta tisíc světelných let. Od Mléčné dráhy i od Andromedy ji dělila stejná vzdálenost.

Kapitán Kotranov z toho odvodil, že Andromeda je obklopena prstencem transmitterových stanic a tento prstenec je rovnoběžný s okrajem galaxie. Tato skutečnost měla jediný účel: Zabránit nepovolaným v přístupu k Andromedě.

Major Hattinger to vyjádřil stručně: „Ať je na cestě k Andromedě kdokoliv, bude přehazován z jedné pasti do druhé a v některé konečně ztroskotá."

Kapitán Kotranov se zamyslel, a pak se usmál: „Jenže my se nenecháme přehazovat, majore. Příští stanice leží našťěstí paralelně k okrajům obou galaxií, takže se nevzdalujeme od Mléčné dráhy. Můžeme si tedy dovolit dosáhnout trojsystému pomocí lineárního pohonu. Nemusíme použít transmitter. Ostatně tento manévř nebudeme uskutečňovat často." ANDROTEST I odstartoval a spojil se opět s oběma fragmentálními plavidly. Kurs byl naprogramován a vzájemně zkoordinován, a poté se tři lodi vydaly ze systému dvojslunce ven do strašlivé prázdnoty mezi dvěma galaxiemi.

Kalupův konvertor, srdce lineárního pohonu, temně duněl. ANDROTEST I už urazil 10 000 světelných let lineárním prostorem a dosáhl čtyřnásobku rychlosti světla. Poté se vrátil do normálního vesmíru, tak zvaného einsteinovského kontinua a po několikahodinové přestávce opět zmizel v librační zóně.

Když se znovu vynořili, měli za sebou 240 000 světelných let. Kapitán Kotranov okamžitě zpozoroval, že pohon není v pořádku. Kalupův konvertor duněl jako jindy, ale k tomu se přidával spodní tón, který znepokojil zkušeného velitele.

Okamžitě si zavolal hlavního inženýra.

„Majore, dejte vyzkoušet motory prvního stupně a hned se mi ohlaste.“

Tong-Jaho vypadal vyčerpaný. „Slyším to už dávno. Mám dojem, že bychom měli odhodit první stupeň a letět na druhý.“

„Na pocity nesmíte dát. Máme před sebou ještě šedesát tisíc světelných let a dlouhou cestu domů. Pokud to bude možné, použijte motor ještě pro příštích deset tisíc.“

„Závidím Posbiům, pane," vzdychl Tong-Jaho. „Jejich konvertor je robustnější.“

„Co byste nechtěl!" odbyl jej Kotranov ostřeji než chtěl. „ANDROTEST I je jen pokus a přesto má akční rádius milion světelných let. Posbiové dosáhnou jen čtyř set tisíc.“

„S tím samým agregátem, pane. Nebudu se hádat. Obdržíte hlášení.“

Zpráva přišla za deset minut. Tong-Jaho sdělil, že konvertor prvního stupně vydrží dalších 10 000 světelných let, pokud bude rychlost v lineárním prostoru snížena o pět procent.

„Souhlasím," řekl Kotranov. „Proveďte odpovídající korekci.“ Pak se otočil k Hatteringovi: „Obávám se, že mě tenhle let bude stát poslední zbytky sil. Nechci ani domyslet, co bude, jestli Rhodana nenajdeme. Pak budeme muset následovat CREST II příštím transponderem a spadneme do pastí, na kterou nemáme.“

„Hm..."

„Chtěl bych znát vaše mínění, majore!"

„Nejraději bych se na to vyš... vyspal, pane.“

Muži na můstku ANDROTESTU I seděli jako sochy. Reliéfní obrazovka byla konstruována speciálně pro lineární let a představovala malý zázrak. I při milionovém násobku rychlosti světla byl na ní zobrazen trojrozměrný prostor cílového sektoru.

Dalo by se říci, že obrazovka poskytovala pocit pohybu v normálním prostoru.

Tady to vypadalo, že poučka nějak nefunguje.

Kontrolky sice svítily a potvrzovaly, že reliéfní obrazovka je v provozu, ale k čemu to bylo dobré, když zůstávala mrtvá a černá?

Tady v prázdném prostoru chyběly grandiózní shluky hvězd i kosmický prach, který vytvářel působivé obrazce a podobal se mrakům, táhnoucím nad pevnou zemí. Za normálních okolností by musela být vidět cílová trojhvězda a nikdo nevěřil tomu, že příčinou je velká vzdálenost. Tady prostě působily jiné vlivy.

Kapitán Kotranov byl stále zamlklejší, zato Hattinger klel. Omar Hawk sloužil u průzkumníků místo jednoho z padlých mužů a jen se usmíval, když se vedle něj objevil Hattinger.

„Moc se nešklebte!“ řekl major. „Jestli odpadne ještě pět lidí, mužem to zabalit.“

„Já tomu nerozumím,“ odpověděl Hawk. Jak vůbec může být někdo nervózní jen proto, že nic nevidí?“

„Ono je toho vidět až moc!“ zavrčel Hattinger. „Celý vnitřek lodi se spoustou přitroublejch ksichtů!“

Hawk lhostejně pokrčil rameny. „Měl byste prožít noc na Oxtornu, noc za slunečního minima. To byste viděl mnohem míň než tady, protože byste byl pohřbený pod sněhem zmrzlé atmosféry.“

„Poslyšte, vy mě máte za hodně hloupýho, co? Zmrzlá atmosféra! Copak se tam dá dýchat?“

„Zapomínáte, že jsem tvor přizpůsobený prostředí. Kdo leží pohřbený pod promrzlou vrstvou vzduchu, musí si rozpouštět v ústech zmrzlý plyn a tím umožňovat dýchání. Ostatně, my máme v dýchací trubici něco jako předeříváč. Plíce pochopitelně nejsou zásobeny dostatečně a přepínají na udržovací oběhový systém, který uchovává

činnost srdce, dýchacích orgánů a mozku." .

„A všechno ostatní je zmrzlé?"

Hawk přikývl.

„Pak jste živou mrtvolou, která ví, co se kolem děje?"

Hawk opět jen přikývl.

Hattinger zasténal. „To jsem rád, že neletíme na Oxtorne!"

Když odešel, zatukal Hawkovi na rameno Folger Tashit. V ruce měl nějaké diagramy a byl poněkud pobledlý.

„Poslyšte, poručíku, je to pravda, co jste tady vyprávěl?"

Hawk se rozesmál. „To byla jen jedna z pověstí, které o nás vyprávějí druzí. Nechtě se jednou dopravit na Oxtorne, Tashite! Budete tam muset nosit klimatizační oděv se zabudovaným antigravem a za hezkého počasí vám to bude stačit."

„Děkuji za pozvání. Obávám se, že si na dovolenou vyberu jiný cíl."

ANDROTESTEM I proběhl záchvěv. První stupeň byl po vyhoření odhozen.

Naskočení motorů druhého stupně vnímal kapitán Kotranov jako rajskou hudbu. Zavolal obě fragmentální lodě a ujistil se, že jsou v pořádku. Pak dal rozkaz k další fázi lineárního letu.

Pětkrát pronikli do meziprostoru a pětkrát se zase vynořili.

ANDROTESTEM I zavyly sirény.

Speciální vyhledávací přístroje objevily ve vzdálenosti čtyř tisíc světelných let systém, sestávající ze tří sluncí. Muselo jít o přijímací stanici, která se stala nedobrovolným cílem CRESTU II.

Ze čtrnácti mužů, kteří nevydrželi psychickou zátěž, se jich dvanáct vrátilo do služby.

Kapitán Kotranov si oddechl. Psychické potíže překonali, ale stáli před jiným problémem: Setkají se tu s Rhodanem, nebo budou muset pokračovat v pátrání?

„Patnáctého listopadu dva tisíce čtyři sta pozemského času. . ." Kapitán Kotranov hovořil do slabého ševlení přehrávače. „Dnešního dne ANDROTEST I dosáhl systému trojslunce, ve kterém se má nalézat CREST II s Velkým administrátorem Solárního impéria na palubě.

Patnáctého srpna tohoto roku CREST II zmizela v galaktocentrickém šestiúhelníkovém transmiteru. Dvacátého devátého srpna byla díky explozi lodi Signál zachycena první zpráva o Rhodanovi.

Třetího října odstartoval ze vzdušného přístavu Hondro na Opposite ANDROTEST I s úkolem pátrat po CRESTU II. Dnes, dva měsíce po tomto datu, doufáme, že náš cíl je vzdálený jen několik hodin.

Radiová centrála vysílá na všech vlnových rozsazích. Průzkumníci se svými speciálními vyhledávacími a zaměřovacími přístroji prohledávají prostor kolem planetárního systému.

Tento systém je kuriózní. Planety tu neobíhají kolem slunce, ale tři slunce obíhají jednu planetu, která nerotuje. Bezpochyby se jedná o umělý systém.

V tomto okamžiku ANDROTEST 1 se dvěma fragmentálními plavidly pronikl do prostoru mezi slunci a planetou. Rhodan prostě musí být nalezen..."

Sirény zavlyly a kapitán Kotranov vypnul přístroj. Nechápaté zíral na čelní obrazovku.

Na obrazovce, nařízené na maximální zvětšení, bylo vidět povrch planety. Nic nesvědčilo o tom, že by na ní mohl být život.

Nyní se povrch planety vyboulil. Bublina o obsahu několika tisíc čtverečních kilometrů se zvětšovala a kolem ní se strhla celá ohnivá bouře. Speciální přístroje odhalily pod povrchem trychtýř, který se stále rozšiřoval.

A najednou z trychtýře vyrazila planoucí koule.

Ohlásili se průzkumníci. Mikrofon měli zapnutý na nejvyšší hlasitost.

„Průměr tisíc pět set metrů. To je CREST II!“

Bledé rty kapitána Kotranova se beze zvuku pohnuly. Tohle že má být CREST II? Tahle svítící koule?

Když konečně uvěřil tomu, co vidí a co mu ohlásili průzkumníci, z koule, kterou jako by planeta zrodila, vyšlehly paprsky energetických střel a narazily do ochranných štítů ANDROTESTU I. Rozpoutaly tím úplný orkán kvílení poplachových signálů a jistící automatiky.

Kapitán Kotranov se už vzpamatoval. A protože se mu vrátil zdravý rozum, útok nijak neopětoval. Dal rozkaz radiocentrále k vysílání kódu Solární flotily a hlavnímu inženýrovi, aby veškerou možnou energii věnoval na projekci ochranného pole.

O půl minuty později CREST II zastavila palbu.

V reproduktoru hyperkomu zachrastělo.

„CREST II hovoří k ANDROTESTU I. Jste to opravdu vy? Kapitáne, ozvěte se! Tady jsou muži, kteří právě prošli peklem. Nemohu ručit za obsluhu děl.”

„Tady je kapitán Kotranov, velitel ANDROTESTU I. Hlásím příchod pomocné expedice. Společně s námi tu jsou dvě lodi Posbiů s náhradními díly.” Na zlomek vteřiny se odmlčel, a pak se zeptal: „Ať už jste prodělali cokoli, odpovězte mi na jednu otázku: Co je s Perry Rhodanem?”

V odpověď se rozzářila obrazovka a na ní se objevil pohublý obličej s prchavým úsměvem.

„Vy, pane..?” vypravil ze sebe Kotranov.

„Věřím vám, že jste mě nepoznal po hlase, kapitáne, ale nemáte ponětí, co jsme zkusili. Kapitáne, stáhněte se opět do prostoru. I Posbiové ať otočí. Poletíme za vámi. Z psychologického hlediska nemohu se svými lidmi nyní přistát na planetě. Mají jen jediné přání: Co nejrychleji pryč! A já jim to nemám za zlé.”

Omar Hawk nastavil křemíkovou lampu na nejsilnější stupeň a okřill kýchl.

„Už kýcháš? To budeš brzy v pořádku. To víš, kamaráde, na Haluťana nemůžeš skočit jako vzteklý pes!”

Pak se posadil do anatomického křesla a protáhl se. ANDROTEST I bude za tři dny doma. Před půlhodinou byl lokalizován speciální svazek pozemských křižníků. Očekával ANDROTEST I ve vzdálenosti dvě stě tisíc světelných let od domovské galaxie.

Omar Hawk zvažněl, když si vzpomněl na vyhublé a neustálým bojem vysílené postavy, které viděl na CRESTU II. Lékaři a léky od Arasů, které přivezli Posbiové, postaví muže relativně rychle na nohy.

Perry Rhodan byl navzdory přestálému utrpení jedním z

nejaktivnějších. Z jeho iniciativy a pod jeho vedením se rozběhl široce pojatý vědecký program. Folger Tashit se na něm nepodílel. Velký administrátor jej pověřil důležitějším úkolem.

Omar Hawk se podíval na Sherlocka. Okrill spal. Hawk pomalu vyšel z kabiny a zamířil do observatoře.

Posadil se k refraktoru a nastavil jej na hlubinu mezi dvěma galaxiemi. Někde v dálce se vznášela ďábelská planeta a tři slunce a úplně blízko dvě fragmentální lodě a vlajková loď impéria.

Kdosi se dotkl jeho ramene. Byl to major Hattinger.

„Copak tam vidíte?“

„Nic, pane. Je nutné dívat se vždycky jenom očima?“

„Ne,“ odpověděl Hattinger a hleděl do černé prázdnoty. Pak se otočil. „Co jsem to chtěl říct... Právě jsme zaznamenali první kontakt s čekajícími křižníky městské třídy. Letí nám vstříc více než sto lodí.“ Po krátké odmlce dodal: „Vlastními silami bychom se k nim nedostali.“

Hawk se usmál. „Vážně? Tady je důležité jen to, že ANDROTEST I postavil první most mezi Perry Rhodanem a domovskou galaxií...“

H. G. Ewers NA STOPĚ CRESTU

Perry Rhodan, sv. 210

Z německého originálu Auf den Spuren der Crest, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1970,  
přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou dvoutisící padesátou publikaci  
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Příbík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném  
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku  
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,  
administrace vývozu tisku, Hvoždanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA  
a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax: 004217/4445 3334.  
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč